

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

FONDATOR:
ION S. CODREANU
Avocat

DIRECTOR:
I. GR. PERIȚEANU
Avocat, fost Ministru

PRIM REDACTOR:
ALEXANDRU VELESCU
Doctor în Drept, Avocat

COMITETUL DE REDACȚIE:

Traian Alexandrescu, fost decan al Baroului de Ilfov; **Alexandru Cerban**, Profesor Universitar, Avocat; **Iosef G. Cohen** Consilier la Consiliul Legislativ, Avocat; **N. Jac Constantinescu**, Președinte la C. de Apel București; **E. Cristoforeanu** Dr. în Drept dela Roma, Avocat; **Dem. I. Dobrescu**, fost Primar General al Capitalei; **Vintilă Dongoroz**, Conferențiar: universitar, Membru în Consiliul de disciplină al Baroului Ilfov; **D. Gălășescu-Pyk**, Profesor Universitar, Avocat; **G. Petrovici**, Decan al Baroului Ilfov; **C. Sipsom**, Profesor Universitar; **C. A. Stoeanovici**, Conf. univ., Membru al Consiliului Legislativ; **Gr. L. Trancu-Iași**, fost Ministru Avocat; **Hariton Udrea**, Judecător Trib. Ilfov și **Petre Vasilescu**, Profesor Universitar.

SECRETARI DE REDACȚIE:

E. C. Decusară Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticei Judiciare; **Ionel I. Codreanu**, Doctor în drept din Paris, Avocat

Din cauza vacanței nr. 28 al CURIERULUI JUDICIAR va apărea Duminică 18 August 1935.

S U M A R

— *Academia Română și Juriștii: Propunerea pentru alegerea d-lui N. Titulescu ca membru activ al Academiei Române*, de Andrei Rădulescu, Consilier la Curtea de Casație;
— *Reforme necesare în materia popririi (urmare și sfârșit)* de A. Schwefelberg, avocat.
— *Efortiile Judiciare*, de Const. Alexandrescu, magistrat.

JURISPRUDENȚE:

— *Înalta Curte de Casație și Justiție S. Unite: Iacob Filipp cu M. I. Raf* (Conversiune. Neconstituționalitate. Datorii urbane. Neacceptarea lichidării legale de către creditor. Moratoriul plății. Dispoziție constituțională. Dobânzi. Recalculare. Reducere. Dispoziție constituțională.)

— *Idem, Idem: Soc. an. Sural cu Ministerul de Finanțe și a. (Legea timbrului. Neconstituționalitate. Impozitul pe echivalent. Dispoziție constituțională. Plata impozitului din capital. Dispoziție legală și constituțională);*

— *Idem, s. I.: Psachize Ziller* (Naționalitate. Hotărâre definitivă. Se poate cere anularea ei când a fost obținută pe bază de acte false);

— *Idem, idem: Lacafos Mihail cu Cooperativa de Credit Rodna* (Conversiune. Debitor agricol. Bunuri susceptibile de a fi supuse la impozitul agricol. Calificare de către organele fiscale. Nu are autoritate de lucru judecat față de terți. Dovada cu martori. Admisibilitate);

— *Idem, idem: Panait Bounegru cu Petre Căpreanu* (Conversiune. Comerciant. Din act nu rezultă că creanța are un caracter civil. Proba cu martori spre a dovedi caracterul civil al ei. Inadmisibilitate);

— *Curtea de Apel București s. IV.: Iosef Steinhardt și Soc. An. Banca Cornea cu W. Steinhardt* (Executare. Tablou de distribuirea sumelor rezultate din urmărirea veniturilor unui imobil. Subrogare legală. Nu se poate valorifica pe calea înscrisurii la tablou creanța contra debitorului urmărit);

— *Tribunalul Ilfov s. IV-ac. cor.: Banca populară Sf. Trifon cu Sf. A. Niculescu* (Conversiune. Acțiunea provocatorie a creditorului. Debitor orașean neproprietar de imobile susceptibile a fi supuse impozitului agricol. Proba cu martori cerută pentru a se dovedi că este proprietarul unei case de locuit și muncitor manual de pământ. Admisibilitate);

— *Idem s. I. com.: Parfumeria Teatrului cu firma Sales Affiliates* (Conversiune. Comerciant debitor. Convocarea creditorilor pentru aranjament conform art. 50. Jurnal de admitere la tribunal. Suspendarea hotărârii de Curtea de Apel. Urmărire. Recurs. Contestație. Admisibilitate), cu Nota d-lui avocat E. Cristoforeanu;

— *Idem, idem: Banca Dichiu S. An.* (Societăți bancare. Nu se mai pot adresa tribunalului pentru transcrierea în registru de Societăți dela tribunal. Aceeași situație pentru publicare).

ACADEMIA ROMÂNĂ ȘI JURIȘTII

Nu avem încă satisfacția, de care se bucură medicii, de a avea „Academia juriștilor”. De altfel nu e multă vreme de când juriștii nici nu pătrundeau în Academia Română ca juriști, ci ca istorici sau literați. Tot ca istoric a fost ales membru al academiei și ilustrul nostru colaborator d-l Andrei Rădulescu.

Dar odată intrat în această înaltă instituție culturală, d-sa a isbutit să creeze o altă atmosferă și să obțină pentru drept și juriști cuvenita atențiune (v. articolul d-sale: Academia și Dreptul din Curierul Judiciar, nr. 34 din 28 Octombrie 1934).

Roadele acestei activități încep să se vadă. Pentru prima oară un jurist, un ilustru jurist, este ales în această calitate membru al Academiei Române.

Felicitând și pe noul academician și vechiul nostru colaborator d-l N. Titulescu și pe colegii cari au găsit că: „rien ne manquait à sa gloire, c'est lui qui manquait à la leur”, ne facem o reală plăcere publicând propunerea d-lui Andrei Rădulescu pentru alegerea d-lui N. Titulescu ca membru activ al Academiei Române.

Domnilor Colegi,

În baza art. 3 din Statutele Academiei, din care rezultă că Secțiunea istorică coprinde în cadrul ei și Științele sociale, unde intră — necontestat — și Dreptul, am onoare să vă propun ca în locul de Membru activ, vacant la această secțiune, să alegeți un jurist.

Pîntr-o astfel de alegere vom satisface, măcar în parte, dorința aproape unanimă de a lua în considerare în alegerile noastre — într-o proporție mai justă — diferitele forme de cultură și vom face și o operă de dreptate față de Drept, care — în acest chip — va putea avea în Academie încă un specialist, Membru activ.

În acest loc vacant vă propun să alegem pe d-l Nicolae Titulescu, Membru Onorar al Academiei noastre.

Personalitatea d-lui Titulescu este așa de cunoscută și așa de elogiis apreciată, atât în țară cât și în străinătate încât cred că nu este necesar să stăruiesc asupra valorii activității și lucrărilor sale.

D-sa este — fără discuție — un mare învățat și unul dintre cei mai distinși juriști ai noștri.

Încă din tinerețe, lucrarea sa „Essai sur une théorie

générale des droits éventuels" l'a așezat între celelalte de seamă ai chestiunilor juridice.

De atunci a dezvoltat o activitate continuă și de mare importanță în acest domeniu. Profesor de Drept civil, conferențiar, publicist, a adus contribuții originale în specialitatea Dreptului.

Chemat de timpuriu la înalte demnități în Stat a lucrat intens în câmpul științelor sociale. Reformele sale financiare, expunerile de motive, susținerea lor, împreună cu feluritele sale manifestări, sunt dovezi prețioase despre concepțiile sale și despre valoarea lor din punct de vedere științific.

Cea mai însemnată activitate, însă, a desfășurat-o pe terenul Dreptului internațional, unde s'a ivit — după război — atâtea greutăți și probleme, de a căror cercetare și rezolvare numele său este strâns legat.

Situația înaltă — și foarte măgulitoare pentru noi — pe care a avut-o la Societatea Națiunilor, expunerile așa de profund documentate în chestiunea Optanților, apărarea noastră, cu o energie neîntrecută în lupta dată pe această chestiune — și în genere — strălucita sa activitate, dezvoltată în acea instituție precum și la atâtea conferințe internaționale, activitate constatată și în publicațiile oficiale, l-au consacrat — pe bună dreptate — ca unul din cei mai valoroși specialiști în Dreptul internațional.

Pentru meritele sale merite a fost ales Membru în diferite instituții și organizații științifice din străinătate.

Pe lângă valoarea sa ca om de știință și activitatea-i rodnică în domeniul vieții internaționale, pe lângă participarea la mari acte istorice, trebuie să menționăm și pasiunea, cu care muncește pentru triumful ideii de pace și, în deosebi, pentru apărarea drepturilor științe ale neamului românesc.

Socotesc — dar — că Academia Română trebuie să-l onoreze, chemându-l în rândurile Membrilor ei activi.

ANDREI RĂDULESCU

22 Mai 1935.

REFORME NECESARE IN MATERIA POPRRRII*)

(urmare și sfârșit)

DELEGAȚIA DE INCASARE

Cum este reglementată materia în procedurile de origine germanică, cari au organizat mai de aproape incasarea creanței poprite (art. 835, și urm. germ., art. 303 și urm. legea exec. austr.; art. 124 legea exec. ungară)?

Mai întâi fiecare creditor care a dobândit un titlu definitiv este în drept să se adreseze judecătorului care a ordonat poprirea pentru ca judecătorul cunoscând că el a dobândit titlul să dea ceea ce se numește „asignațiune de incasare”, de realizare a creanței. Această delegație îl împuternicește pe creditor să pornească el în locul debitorului acțiune, ori executare, când e cazul, contra terțiului poprit. Când este vorba de acordarea acestei delegațiuni spre incasare către însuși creditorul, codurile german, austriac și maghiar prevăd că creditorul trebuie să dea o cauțiune; iar dacă nu dă o cauțiune, nu i se dă delegația lui însuși ci se numește un fel de sechestrul judiciar, un mandatar, numit „curator spre incasare”.

Această distincțiune se justifică prin faptul că în

sistemul procedurilor sus zise, cel delegat cu incasarea primește chiar suma de bani în mână sa.

Nu am propune ca creditorul sau curatorul delegat spre incasare să poată incasa realmente, ci să poată numai urmări suma spre consemnare la dispoziția justiției. În cazul acesta nu se vede pentru ce ar trebui să se dea o cauțiune. Creditorul poprit, ca și curatorul, nu ar avea deci de făcut decât să obțină un titlu și să-l execute contra terțiului poprit. Nu trebuie să pornim dela ideea că un curator este o persoană care se intercalează între debitor și terțiul poprit pentru a face ca prin concluziune să se piardă procesul contra terțiului poprit. Curatorul este un mandatar judiciar. El poate fi eventual supus și la un jurământ, întocmai ca o persoană căreia i se încredințează o misiune de expert. Nu înțelegem ca acest curator să aibă „rolul faimoșilor „administratori-sechestri” și nici măcar al geranților la urmărirea veniturilor imobiliare încasând zeciuială. Curatorul este un mandatar acceptat de tribunal și recomandat de către unul din creditori, care nu are de primit niciun fel de remunerație din partea terțiului poprit și nici din partea debitorului. El este plătit de creditorul care l'a numit și acest curator are numai dreptul ca la tabloul de distribuție să pună în socoteală cheltuielile necesare pe care le-a făcut.

Delegarea spre incasare și numirea curatorului în genere se face fără citarea părților, ele se comunică însă debitorului poprit. Debitorul poprit are contra acestei numiri dreptul de a se plânge pe cale de apel nu în primă instanță.

În baza mandatului care i s'a dat, curatorul face urmărirea directă în limita declarațiunii date de către terțiul poprit. Dacă terțiul poprit a recunoscut că datorează o sumă, curatorul poate să lucreze direct pe baza acestei recunoașteri. El poate să urmărească pe terțiul poprit pentru datoria sa declarată în cazul când acesta nu plătește la termen. Dacă însă terțiul poprit contestă datoria, atunci curatorul face o acțiune la tribunalul competent după dreptul comun, care se desfășură ca orice proces, în care însă debitorul poprit este reprezentat printr'un mandatar numit de justiție, în loc să fie reprezentat printr'un mandatar al său. El este citat în cauză să asiste la proces ca să nu poată invoca *exceptionali processus*. Terțiul poprit este dator să înștiințeze, tot pe cheltuiala creanței poprite în mână lui, adică spre compensare cu această creanță, pe ceilalți creditori popritori, pentru ca și aceia — dacă vor — să intervină în această instanță spre a supraveghea acțiunea curatorului, ca acesia să nu facă gerșeli sau acte de conivență, să nu pledeze rău pentru a pierde procesul. Aceste măsuri sunt luate deci în interesul tuturor.

Curatorul obține titlu contra terțiului poprit. Cum am spus, el nu incasează creanța, ci realizează creanța în sensul de a obliga pe debitor să plătească în mâinile portăreului care face executarea ca acesta s'o transmită la instanța de poprire.

Curatorul este supus la o răspundere. El trebuie să lucreze prompt și conștiincios. El poate fi destituit după cererea părților interesate și înlocuit, tot așa cum se desăcreinează astăzi administratorii geranți. Nu este o metodă cu totul străină de ceea ce avem astăzi, de pildă la urmărirea de venituri mobiliare și deci această procedură nu trebuie să pară prea curioasă. În realitate, a lăsa pe terțiul poprit să se judece la domiciliul lui nu are nimic extraordinar, este din contra respectarea principiului constituțional, că nimeni nu poate fi sustras fără voia sa dela judecătoria săi firești.

*) V. Curierul Judiciar, nr. 26 din 30 Iunie 1935.

CESIUNEA ÎN PLATĂ A CREANȚEI POPRITE

În loc de această delegație spre încasare, dreptul germanic (art. 835 alin. II germ., art. 123 legea exec. ung.), ca și dreptul italian de altminteri (art. 620) cunoaște un alt sistem de urmărire al creanțelor și anume: cesiunea creanței în plată. La noi se vorbește de „transportul judiciar al creanței” și se discută dacă acest „transport judiciar” liberează pe debitorul poprit chiar dacă ulterior creditorul popritor nu încasează nimic dela terțiul poprit. Chestiunea s'a pus foarte rar, de obicei s'a discutat dacă, în fapt, creditorul, în favoarea căruia s'a validat poprirea, a luat toate măsurile necesare pentru încasarea creanței, căci debitorul poprit ar putea spune că lui i s'a luat posibilitatea de a urmări el pe terțiul poprit, dar nici creditorul popritor nu face ceea ce trebuie ca să încaseze creanța poprita, — lucru care nu s'ar mai putea spune pentru un curator fiindcă acesta este supravegheat de cei interesați. Curatorul nu reprezintă numai pe creditor ci reprezintă și interesele debitorului în același timp. O cesiune a creanței poprite în plata creanței pentru care s'a făcut poprirea ar trece de sigur asupra creditorului popritor toate riscurile creanței poprite. În cazul în care s'ar face o cesiune de creanțe, nici nu s'ar mai putea vorbi de un regres eventual în contra debitorului poprit, în caz de insolvabilitate a terțiului poprit.

Această cesiune în plată nu este admisibilă în toate cazurile, nici în legiunile ce le cunoaștem. Când creanța poprită are o scadență prea îndepărtată, dacă ea a fost cedată în plată, cesionarul poate face o tranzacțiune cu terțiul poprit, poate să obțină un scont, căci altfel dacă încasarea este foarte îndepărtată poprirea nu servește prea mult. De asemenea, cesiunea în plată este în alte cazuri exclusă, de exemplu, când există și alți creditori interesați ce se opun, etc., nu putem însă să intrăm aci în aceste detalii.

VÂNZAREA PRIN LICITAȚIE A CREANȚEI POPRITE

Există și o a treia formă de urmărire a creanțelor și pe aceasta o cunoaște și dreptul francez, art. 633 și urm. pr. civ. fr.: este vânzarea creanțelor. O avem și noi în codul nostru: în materie de faliment lichidarea portofoliului de creanțe se face prin vânzarea creanțelor. De ce nu s'ar putea face vânzarea unei creanțe în loc de poprirea ei? Să presupunem că este vorba de o creanță care depinde de o contra-prestațiune. Dacă nu se poate face poprire, într'un contract bilateral, o asemenea creanță rezultând din contractul legat de o contra-prestațiune s'ar putea însă vinde. Se vinde de pildă dreptul unui concesionar rezultând din cesiunea de servicii publice și vine un alt concesionar în locul lui când contractul de cesiune ar permite o asemenea înlocuire. Este un obiect patrimonial realizabil în bani ca oricare alt element al patrimoniului. Și dacă luăm cazul unui terțiu poprit a cărui solvabilitate este îndoielnică, această licitație poate să aibă aceleași efecte ca vânzarea de creanțe ale falitului.

Iată încă un mod de realizare a unei creanțe, mai practic uneori decât acela pe calea popririi și mai rapid. Evident că vânzarea are efecte diferite, de exemplu, este firesc ca vânzarea creanței poprite să libereze pe debitorul poprit de orice răspundere pentru încasarea acelei creanțe el având a răspunde cel mult pentru existența creanței; de asemenea vânzarea prin licitație ar trebui să opereze purga sarcinilor în același mod ca la licitația imobiliară, ce ar putea exista asupra creanței.

DISTRIBUȚIA

Venim acum la chestiunea distribuției și aici avem de făcut observațiuni în privința organizării poprirei în dreptul unificat.

Sistemele de distribuție ale produsului executării silite între creditori sunt două: de o parte sistemul pe care să-l numim latin, al concursului, exprimat în codul nostru civil prin art. 1719 și urm., în care toți creditorii vin în concurs asupra bunurilor debitorului lor dacă nu există vreun caz de preferință admis de lege; de alta, sistemul pe care să-l numim germanic, în vigoare în Bucovina și Ardeal care acordă creditorului următor un rang de preferință, un „gaj execuțional”, în ordinea datei procesului-verbal de sechestru sau poprire, fie ele chiar asigurătoare (art. 804 german, art. 87, 246 și urm. legea exec. austr., art. 87, 230 legea exec. ung.).

Fiecare din aceste sisteme are avantajile și defecțiile sale și ca orice organizări juridice, ele se leagă de sigur și de o organizare diferită a vieții economice și politice a țărilor respective.

Statele cu organizare de tip germanic au fost înainte de război toate state federative sau cel puțin cu un sistem administrativ descentralizat pe provincii. În viața economică ca și cea politică exista autonomie locală astfel încât cineva care voia să beneficieze de credit îl găsea la instituțiunile de credit din imediata sa apropiere, cari astfel puteau să supravegheze evoluția stărei materiale a debitorului lor, puteau să intervină la timp pentru a lua măsuri de asigurare sau de executare și nu exista primejdie serioasă ca cei mai apropiați să ia totul, iar cei depărtați nimic, după adagiul *tarde venientibus ossa*, fiindcă nu existau în genere creditori depărtați. Un comerciant din provincie nu venea tocmai în capitală să caute credit. Dimpotrivă, sistemul de organizare al statelor neolatine urmează linia tradițională a imperiului roman unde toate drumurile duceau la Roma, unde puterea politică este centralizată, unde viața economică își are nucleul principal în capitală și unde în materie de credit debitorii și astăzi trebuie să vină până în capitală pentru a găsi mijloacele financiare de cari au nevoie fiindcă aproape numai acolo le pot găsi. Acest lucru face ca creditorii dela centru să nu fie în măsură de a afla eventuala înrăutățire a stării materiale a debitorului lor, întâmplătoare sau chiar voită și astfel să nu poată interveni la timp. Dacă în țările cu asemenea organizare centralistă s'ar admite sistemul rangului de preferință în ordinea datei urmăririlor este sigur că cei dela centru vor sosi totdeauna prea târziu, după ce vecinii, prietenii, și rudele își vor fi acoperit din patrimoniul debitorului lor creanțele lor contra acestei persoane. Sistemul rangului de preferință în ordinea datei execuțiunilor (în cazul nostru al proceselor-verbale de poprire) ar fi foarte desavantajos pentru creditorii din străinătate și deci într-o țară ca a noastră, care are nevoie de credite din străinătate, acest sistem nu ar putea fi admis.

Pe de altă parte, nici sistemul nostru actual, al concursului absolut între creditori, nu ar putea fi menținut. Este cu totul nedrept ca asupra creanței poprite după cererea și cu cheltuiala și ostenele unui creditor să vină cu egală îndreptățire, proprii ulterioare chiar și pentru creanțe născute ulterior primei popriri.

Între aceste două sisteme diametral opuse noi am imaginat un sistem mijlociu care credem că poate satisface într-o justă măsură ambele interese și care per-

mite o mai dreaptă distribuție la tablou. Evident, chestiunea aceasta nu ține exclusiv de materia popririi dar ea se pune mai ales în materia popririi fiindcă și astăzi avem un sistem în care intervenția creditorilor popritori nu este nelimitată în timp. Căci prin simpla validare, deși bunurile poprite n'au intrat încă de fapt în mâna creditorului popritor, totuși calea intervenției noilor creditori popritori s'a închis.

Noi propunem deci următoarea regulă de repartitie: vor veni în concurs toți creditorii popritori cu o creanță născută anterior datei unei popriri. Acei a căror creanță ar fi născută ulterior datei acelei popriri vin în rangul următor. Să luăm un exemplu:

Primus are contra debitorului poprit o creanță din 1925. El, cel dintâi, face poprire în 1928 asupra unei creanțe a debitorului poprit contra terțiului poprit.

Secundus are contra debitorului poprit o creanță din 1928. El face poprire în 1929, adică după poprirea lui *Primus*.

Tertius are și el o creanță contra debitorului poprit și anume datând din 1924. El face poprire în 1930.

Primus va primi pe *Secundus* dar nu și pe *Tertius*. Rațiunea este următoarea: *Secundus* a acordat în 1929 credit unui debitor, a cărui avere — dacă presupunem că această avere constă exclusiv în creanța poprită — se află deja poprită încă din anul 1928, de către *Primus*; prin urmare el a acordat credit cuiva care atunci nu mai era stăpân pe acest obiect patrimonial. *Secundus* putea afla dacă era diligent că debitorul a fost poprit și aceasta din modul de publicitate al popririlor pe care l'am propus și atunci nu ar mai fi acordat credit. Dimpotrivă *Tertius* a acordat debitorului credit în 1924, adică înainte încă de *Primus*; prin urmare *Primus* a acordat el, în 1925, credit unui debitor ce avea angajamente anterioare și deci e just să suporte concursul cu *Tertius*.

Pe de altă parte, *Secundus* trebuie să suporte concursul cu *Tertius* fiindcă acesta deși a făcut poprire ulterior (1930) are însă o creanță anterioară popririi lui *Secundus* (1929).

Așa dar: *Primus* vine în concurs cu *Tertius* dar primează pe *Secundus*; *Secundus* vine în concurs cu *Tertius*. Deci, *Tertius* trebuie să apară de două ori în tablou: odată în același rang cu *Primus*, a doua oară în același rang cu *Secundus*.

Quartus are și el o creanță contra debitorului poprit, datând din 1926 și face poprire tot în 1930. El va veni în concurs cu *Secundus*, deoarece, deși a poprit ulterior (1930), are o creanță născută în 1926, adică anterior creanței lui *Secundus* (din 1929). Dar el este primat de *Primus* și *Tertius*, fiindcă ambii au și creanțe și popriri mai vechi ca a lui *Quartus*. Deci *Secundus* apare a doua oară în concurență cu *Quartus*.

Quintus are și el contra debitorului poprit o creanță născută în 1930; el face poprire tot în 1930; el nu vine în concurs cu niciunul din creditorii popritori anteriori cari deci îl primează toți.

Se stabilesc astfel următoarele ranguri de preferință:

Rangul I *Primus* și *Tertius* (în concurs între ei)

Rangul II. *Secundus* și *Tertius* (în concurs între ei)

Rangul III. *Secundus* și *Quartus* (în concurs între ei)
Rangul IV *Quintus* *).

Regula propusă pare la prima vedere oarecum complicată. Cu toate acestea principiul e foarte simplu și se rezumă la aceea că nu poate un creditor popritor ulterior, care are o creanță născută ulterior popririi anterioare, să se folosească de acea poprire anterioară. Numai acei creditori popritori ulterioari, cari au creanțe

*) Dacă sumele creanțelor creditorilor popritori sunt de
Lei 20.000 lei 25.000 lei 60.000 lei 15.000 lei 25.000
(Primus) (Secundus) (Tertius) (Quartus) (Quintus)
și dacă creanța poprită reprezintă lei 30.000, atunci distribuția se face în modul următor:

Primus 20.000 Primus ia $\frac{30.000 \times 20.000}{80.000} = 7.500$ lei
R. I. Tertius $\frac{60.000}{80.000}$ Tertius ia $\frac{30.000 \times 60.000}{80.000} = 22.500$ lei

R. II. Dar *Tertius* trebuie să împartă cei 22.500 primiți și cu *Secundus*, adică *Secundus* 25.000

Secundus ia $\frac{22.500 \times 25.000}{85.000} = 6.618$ lei

Tertius $\frac{60.000}{85.000}$ *Tertius* ia $\frac{22.500 \times 60.000}{85.000} = 15.882$ lei

Însă *Secundus* trebuie să împartă cei 6.617 primiți și cu *Quartus*

R. III. *Secundus* 25.000 *Secundus* ia $\frac{6.618 \times 25.000}{40.000} = 4.138$ lei

Quartus $\frac{15.000}{40.000}$ *Quartus* ia $\frac{6.618 \times 15.000}{40.000} = 2.480$ lei

R. IV. Nic! unul din creditorii popritori anteriori nefiind satisfăcut complet, *Quintus* nu are ce să mai ia.

IN REZUMAT:

Primus ia 7500 lei
Secundus ia 4138 „
Tertius ia 15882 „
Quartus ia 2480 „
Quintus ia 0 „

30.000 lei totalul creanței poprite.

Dacă sumele creanțelor creditorilor popritori sunt de:
Lei 25.000 lei 75.000 lei 40.000 lei 20.000 lei 0.000
(Primus) (Secundus) (Tertius) (Quartus) (Quintus)
în creanța poprită de lei 100.000 atunci distribuția se face în modul următor:

R. I. *Primus* Lei 25.000 ia 25.000

Tertius „ 40.000 ia 40.000

Total: 65.000 65.000 din
100.000 rămân 35.000 lei.

Pentru rangul II rămân 35.000 plus
40.000 luați de *Tertius*, adică
75.000

R. II. *Secundus* 75.000 *Secundus* ia $\frac{75.000 \times 75.000}{115.000} = 48.913$ lei

Tertius $\frac{40.000}{115.000}$ *Tertius* ia $\frac{75.000 \times 40.000}{115.000} = 26.087$ lei

Suma de 100.000 s'a epuizat, deoarece $25.000 + 48.913 + 26.087 = 100.000$.

Pentru rangul III trebuie repartizați cei 48.813 luați de *Secundus*.

R. III. *Secundus* 75.000. *Secundus* $\frac{48.913 \times 75.000}{95.000} = 38.616$ lei

Quartus $\frac{20.000}{95.000}$ *Quartus* $\frac{48.913 \times 20.000}{95.000} = 10.297$ lei

R. IV. *Quintus* nu mai ia nimic.

În total deci au primit:

Primus 25.000
Secundus 38.615
Tertius 26.087
Quartus 10.297
Quintus 0

100.000 lei.

născute anterior altei popriri, vin în concurs cu creditorii popritori anteriori.

Sistemul propus de noi este echitabil pentru creditorii popritori mai vechi, deși ar avea creanțe mai noi, căci deși creanțele lor sunt noi, ei au meritul de a fi descoperit materia popribilă, de a fi conservat-o în patrimoniul debitorului comun prin poprirea lor în beneficiul și al creditorilor cu creanțe anterioare lor și de aceea se cade să vină în concurs cu aceștia.

Sistemul propus ni se pare a realiza în același timp două deziderate de echitate pe care nici unul din sistemele actuale nu le realizează: creditorul popritor ulterior este primat de o poprire anterioară, dar numai atunci, când creanța sa este născută ulterior acelei prime popriri.

De sigur că la un asemenea tablou se va pune în discuție ordinea datei de naștere a creanțelor. Va fi o chestiune de dată certă. Data certă a creanțelor se va stabili în materie civilă după regulile civile, în materie comercială după regulile comerciale. Și de altminteri data certă nu este o problemă așa de grea. Un singur text ar putea da loc la dificultăți și anume cel din art. 57 cod. com. rom. conform căruia data cambiilor este considerată ca certă până la proba contrarie. Acest text ar trebui să sufere o restrângere în ce privește tabloul de distribuție și anume, ca data să se considere certă numai dacă cambia a ajuns în mâna unui terțiu, iar nu și dacă a rămas în mâna primului ei beneficiar. În felul acesta se salvează valoarea circulatorie a cambiilor conciliindu-se însă și necesitățile de dreptate la distribuție. Bine înțeles că contra proba trebuie să rămână liberă în orice caz. Se va zice poate că fraudele tot se vor putea face prin antedatarea creanțelor, de sigur. Astăzi însă, ele sunt complet libere căci astăzi între procesul-verbal de poprire asigurătoare și între validare debitorul este liber a se îndatora real ori fictiv, cât și cui vrea, și anume prin cambii sau acte autentice, lăsându-se prompt condamnat și executat de către creditorii săi favoriți. Sistemul de a discuta la tablou data popririlor, data nașterii creanțelor, va sfâvili în mare parte fraudă așa încât este de sigur un mare avantaj.

CREDITORI PRIVILEGIAȚI

Repartiția se va face ținându-se bine înțeles seama de privilegiul rezultând din natura unor anumite creanțe. În primul rând se vor acorda cheltuelile făcute de terțul poprit; în al doilea rând cheltuelile făcute de către creditorul popritor respectiv, de către curatorul pentru incasare, în al treilea rând vor veni creanțele privilegiate, cum ar fi dreptul de gaj asupra creanței cedate cu titlu de gaj, apoi eventual privilegiile generale și în urmă chirografarii în regulile de preferință arătate, așa după cum s'a spus mai sus.

CONSEMNAREA SUMELOR DEPAȘIND VALOAREA POPRIRILOB. AFECTAȚIUNEA SPECIALĂ

O ultimă chestiune ce se pune este modalitatea de liberare a terțiului poprit, pentru ca să nu rămână indisponibilă întreaga sumă poprită în mâinile sale. Astăzi la noi nu mai este contraversată chestiunea dacă consemnarea de către terțul poprit a sumei pentru care i s'a aplicat o primă poprire îl liberează față de eventualii creditorii popritori, ulteriori plății de către dânsul a restului creanței în mâna debitorului poprit.

S'a lămurit definitiv că indisponibilitatea deși totală est relativă și nu profită decât creditorilor popritori anteriori plății, nu și celor ulteriori plății.

Rămâne însă controversă dacă asupra sumei consemnate de ele pentru satisfacerea primei popriri, pot interveni ulterior noi creditorii popritori, care astfel să măsoare pentru primul creditor popritor avantajile rezultând din consemnarea făcută și să-l pună în necesitatea de a trebui să se regreseze contra terțiului poprit pentru faptul de a fi liberat ulterior restul creanței după consemnarea făcută. Această chestiune s'a tranșat în Franța printr-o modificare a procedurii civile, în 1907 (art. 567), admitându-se prin lege ceea ce jurisprudența statuase anterior și anume așa zisa afectare specială, care face ca suma consemnată în urma unor popriri să profite cu preferință numai popritorilor până atunci existente.

Lucrul este foarte rațional căci dacă suma reprezintă o cauțiune și dacă terțul poprit ar putea să facă a se ridica poprirea oferind creditorului popritor un gaj, nu se vede pentru ce suma consemnată drept cauțiune nu ar avea și dânsa caracterul unui gaj, asupra căruia creditorul, în favoarea căruia s'a constituit gajul, să aibă un privilegiu inatacabil de către alți creditori popritori ulteriori.

A. SCHWEFELBERG.
Avocat, București

EFORIILE JUDICIARE

Fără să se precizeze în deajuns utilitatea eforiilor judiciare chestiunea continuă să formeze obiectul de preocupare în lumea juridică.

Presa judiciară a arătat de atâtea ori, că foloasele urmărite prin această lege sunt virtualmente expuse la eșuări, mai curând sau mai târziu, caracterizate prin ravagii generale mai mari decât rezultatele urmărite.

Fără îndoială, că în concepțiunea acestei legi, a intrat preocuparea legiuitorului de a realiza cu magistrați, cât mai sigur, desăvârșirea acțiunii sale cu privire la îmbunătățirea unor stări de lucruri dăunătoare, ce au durat prea mult.

Cu alte cuvinte dorința legiuitorului a fost, în primul rând, să adune cu magistrați sumele de bani necesare la întreținerea localurilor, în care împărțitorii de dreptate să poată să-și îndeplinească în mod demn misiunea lor; totuși să cere o necurmată grijă față de cei chemați să aplice legea, căci se poate jertfi în deosebi o necesitate unanim recunoscută, ca integritatea corpului judecătoresc.

În această privință membrii marcantă ai primului barou din țară au atras atențiunea, că legea aceasta deși bună cu privire la realizarea practică a scopului urmărit, ea va destrăma voit și metodic caracterul de corectitudine al membrilor corpului judecătoresc, al cărui rol a crescut pretutindeni, în raport cu progresul de dezvoltare al țării.

S'ar repeta doar un lucru destul de cunoscut, dacă s'ar mai vorbi acum de rolul acesta pe care-l are magistratura în stat și de necesitatea de a menține neștirbită integritatea ei. Trebuie însă precizat, că primul mijloc ca această integritate să fie menținută constă în înlăturarea unor tentative, cari ar putea imprima un ritm neregulat funcțiunii sale.

Natural, că pe puterea morală a magistratului se

bazează siguranța ideii de drept. Acolo unde morala magistratului manifestă acte adumbrite de spiritul conștiințiozității nu se pot dezvolta caractere.

Dar experiența a arătat, că caracterele sunt mai bine asigurate și promovate, atunci când se găsesc în jurul lor condițiuni favorabile spre acest scop. Necontestat, că nu se pot menține caracterele, dacă însuși statul le înlesnește posibilitatea de ademenire prin încredințarea unor atribuțiuni în contradicție cu menirea socială a acestei instituțiuni.

De fapt, găsim în legea de organizare judecătorească articolul 127 ale cărui dispozițiuni optesc pe magistrați să exercite vreo delegațiune de administrațiune cu caracter bănesc. Este o măsură logică de a păstra această instituțiune pură în mijlocul tuturor ispitelor și în concepțiunea dreaptă a acestei noțiuni nu se poate tăgădui, că în activitatea sa magistratura nu s'a menținut, în vremile grele prin care am trecut, pe calea pură a dreptății în exercitarea multiplelor sale atribuții. Este impresionantă chiar dorința sinceră a magistraților de a se găsi cât mai departe de o stare de lucruri cu caracter administrativ ori de acele stări de lucruri, cari de multe ori nu pot avea vreo legătură cu virtutea adevărată.

Așa se explică de ce mulți magistrați se trudesesc în ajunul alegerilor generale să scape de prezidarea birourilor electorale, acel calvar care îi torturează barbar de atâția ani de zile.

Aceasta dovedește, că magistratura în contrast cu celelalte ramuri de activitate ale statului este destinată numai pentru realizarea exclusivă a dreptății și nimic mai mult.

Relevăm toate acestea cu speranța, că vor contribui pentru precizarea unui îndreptar, ce va promova de sigur găsirea unor soluțiuni, care să împlinescă cu maximum de intensitate acțiunea, care să asigure justiției cea mai bună stare de funcționare.

CONST. ALEXANDRESCU
Magistrat, Călărași-Ialomița

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. U

Audiența dela 28 Martie 1935

Președinția d-lui D. VOLANSCHI Prim-președinte

Iacob Filip cu M. I. Raf

Decizia nr. 21. Dosar nr. 147/934

Neconstituționalitate. Datorii urbane. Neacceptarea lichidării legale de către creditor. Moratoriul plății. Dacă o atare dispozițiune este constituțională. Dobânzi constatate prin hotărâri definitive, dobânzi încasate. Recalculare. Reducere. Dacă o atare dispozițiune este constituțională. Art. 17 din Constituție, art. 33, 40, 41, 45 și 46 din legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934.

1. Măsurile generale edictate de art. 40 și urm. din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 1934, între care și acordarea unui moratoriu de zece ani pentru plata datoriilor lor, nu ating fondul dreptului de creanță, ci prin ele se declară numai că regimul legal al procedurii de execuțiune nu va fi aplicat înainte de expirarea termenului fixat.

Prin urmare o atare dispoziție este constituțională.

2. Art. 17 din Constituție garantând dreptul de creanță n'a extins această garanție și la quantumul dobânzilor stipulate, care din cauza împrejurărilor economi-

ce și sociale, putând deveni la un moment dat excesive pentru debitor, a lăsat legiuitorului ordinar puțința de a interveni, edictând reducerea lor atunci când ordinea publică ar cere aceasta.

Această soluție se aplică și în cazul dobânzilor constatate prin hotărâri definitive sau a dobânzilor încasate, potrivit art. 45 și urm. din legea lichidării datoriilor agricole și urbane, întru cât, hotărârile în această materie nu creează drepturi noi, ci constată drepturile părților cari rezultă din convențiunile încheiate între ele, iar faptul că dobânzile, au fost încasate, la o creanță în curs, poate justifica reținerea lor atunci când legiuitorul le-a considerat excesive pentru tot.

Așa dar, motivele de neconstituționalitate sunt nefondate.

Curtea.

Având în vedere că prin petiția înregistrată la nr. 12.321 din 1934 de Trib. Iași M. I. R. a făcut declarație de conversiune întemeiat pe legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane;

Că, prin petiția înregistrată la nr. 13027 din 1934 de același tribunal Iacob Philipp, unul din creditorii lui M. I. Raf intenționează contra acestuia acțiune pentru a se constata că dânsul nu intră în prevederile legii reglementării datoriilor și că creanța de 100.000 lei ce are contra acestui debitor este exceptată dela prevederile legii;

În motivarea acțiunii în prealabil invoacă neconstituționalitatea art. 33, 40—45 și 46 din sus menționata lege.

În fond arată pe de o parte că debitorul nu întrunește condițiunile legii, iar pe de altă parte, că creanța ce are contra acestuia este exceptată dela dispozițiunile legii pentru motivul că este comercială, iar o parte din această creanță este contractată după data de 18 Decembrie 1934.

Această acțiune venind spre judecare în fața Tribunalului Iași la termenul fixat în camera de consiliu prin concluziunile puse, creditorul nu susține decât neconstituționalitatea legii, iar debitorul M. Raf. cere suspendarea judecării cererii sale relativă la conversiune, până se va pronunța Înalta Curte de Casație, Secțiuni Unite asupra acestei chestiuni.

Văzând motivele de neconstituționalitate astfel formulate:

Art. 33 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934 este în nepotrivire cu principiile enunțate de art. 17 din Constituție.

Art. 33 din legea de conversiune dă debitorului posibilitatea ca fără consimțământul liber al creditorului să reducă creanța sa, violând dreptul de proprietate al creditorului asupra creanței sale.

Această chestiune a mai fost obiectul discuțiunii în fața Înalțului For care a avut de acum prilejul să soluționeze chestiunea constituționalității dispozițiunilor legilor care au proclamat reducerea creanțelor, pronunțându-se în sensul neconstituționalității textelor în cauză (Decizia nr. 50 din 27 Noiembrie 1932 a Înaltei Curți de Casație și Justiție Secțiuni Unite, publicată în *Curierul Judiciar* nr. 8 din 19 Februarie 1933).

Art. 40 din legea de asanare din 1934 este de asemenea neconstituțional.

Dispozițiunile art. 40 care impune anumite obligațiuni creditorilor de a declara refuzul acceptării declarațiilor de asanare este bazat și derivă din dispozițiunile art. 33 din legea de asanare.

Art. 40 nu este decât un corolar al drepturilor acordate debitorilor prin art. 33, astfel că dacă se stabilește că acel drept de a cere asanarea cu reducere de creanțe în condițiile legii, este neconstituțional și nu poate fi aplicat, urmează de la sine că nici consecința lui și anume art. 40 nu-și mai poate găsi aplicațiunea.

Art. 45 din legea de asanare contravine art. 17 din Constituție.

Recalcularea dobânzilor ajunse la scadență constituia o măsură petrivnică garanției dreptului de proprietate instituită de art. 17 din Constituție.

Art. 45 din legea de asanare reglementează dreptul de recalculare a dobânzilor și comisioanelor ajunse la scadență chiar dacă au fost obiectul unei hotărâri judecătorești definitive.

Prin faptul ajungerii la scadență și mai ales prin efectul intervenirii în cauză a unei hotărâri judecătorești, dreptul de creanță al creditorului asupra dobânzilor a intrat definitiv în patrimoniul creditorului.

Din punct de vedere constituțional nu există nici o deosebire între un drept de creanță și un drept de proprietate, precum am arătat mai sus la art. 33, ele se bucură de o potrivă de aceeași ocrotire juridică, fără deosebire, fie că au obiect capitalul însuși, fie că e vorba de o dobândă ajunsă la scadență.

Art. 46 din legea de asanare constituie de asemenea o nepotrivire cu principiile enunțate de art. 17 din constituție.

Având în vedere că prin aceste motive se susține că dispozițiunile: art. 33 relative la reducerea datoriilor urbane, art. 40 privitor la obligațiunea creditorilor, care nu acceptă de a face declarațiuni de regulare a datoriilor în conformitate cu dispozițiunile din prima parte a legii, art. 45 care prevede recalcularea dobânzilor și art. 46 care autoriză Statul să exproprieze creanțele, sunt neconstituționale prin aceea că violează dreptul de proprietate garantat de art. 17 din Constituție;

Considerând că prin art. 33 din legea lichidării datoriilor agricole și urbane se prevede că debitorii urbani vor beneficia de o reducere de 20 la sută calculată conform art. 32, restul fiind plătit în 40 ani în rate semestriale egale, în care se va cuprinde și o dobândă de 6 la sută pe an;

Considerând că aceste dispozițiuni nu sunt obligatorii pentru creditori, cari — conform art. 40 și urm. — au dreptul de a face declarațiune că nu acceptă acest mod de lichidare; că într-un câț, prin urmare, legea lasă creditorului facultatea de a dispune de creanța sa, de a consimți la reducițiunea ei, dispozițiunea sa este constituțională;

Considerând că prin art. 40 se prevede pentru creditori care nu acceptă modul de lichidare prevăzut în capitolele precedente oarecari restricțiuni privitoare nu la însuși fondul dreptului lor de creanță, ci la exercițiul acestui drept; că, dacă proprietatea de orice natură, inclusiv proprietatea incorporeală a creanțelor este garantată prin art. 17 din Constituție, această garanție constituțională urmează a se înțelege și interpreta în sensul că legiuitorul ordinar nu poate modifica, reduce sau suprima însuși fondul dreptului de proprietate sau de creanță; că însă, în ce privește căile de realizare ale acestor drepturi, mijloacele sau modalitatea prin care ele se pot exercita, aceste căi, mijloace sau modalități fiind pure creațiuni ale legilor ordinare, pot fi modificate în orice moment, prin asemenea legi, pe cale de măsuri generale și obiective;

Că, pe calea acestor măsuri generale legiuitorul acordând, cum este cazul în speță, debitorilor urbani anume arătați de el, un moratoriu de 10 ani pentru plata datoriilor lor, prin aceasta nu se atinge fondul dreptului de creanță, ci se declară numai că regimul legal al procedurii de execuțiune nu va fi aplicabil înainte de expirarea termenului fixat; că dar și acest text de lege este constituțional;

Având în vedere că art. 45 — atacat de asemenea de recurenți ca neconstituțional — prevede că debitorul va putea să ceară recalcularea dobânzilor deja plătite sau încă datorate, chiar dacă a fi intervenit între timp o hotărâre definitivă asupra lor și în caz că s'ar constata că debitorul a plătit, drept dobânzi, comisioane de orice fel sau orice alte accesorii, o sumă care întrece pe cea cuvenită pe baza calculării unei dobânzi simple, egale cu maximum dobânzii legale, diferența va fi considerată ca fiind încasată în baza unei convenții uzurare și se va imputa asupra datoriei;

Având în vedere că art. 17 din Constituție garantând dreptul de creanță n'a extins această garanție și în ceea ce privește cuantumul dobânzilor stipulate, cari, din cauza împrejurărilor economice și sociale, putând deveni la un moment dat excesive pentru debitor, — trebuie lăsată legiuitorului ordinar puțința de a interveni, edictând reduce ea lor atunci când ordinea publică cere aceasta;

Că, în cazul dobânzilor constatate prin hotărâri judecătorești definitive, sau în cazul dobânzilor încasate, soluțiunea trebuie să rămână aceeași, într-un câț hotărârile în asemenea materie nu creează drepturi noi, ci ele nu fac decât să constate și să declare drepturile părților cari rezultă din convențiile încheiate între ele, iar faptul că dobânzile la o creanță în curs au fost încasate, nu poate justifica reținerea lor ca atare atunci când legiuitorul le-a considerat excesive pentru toți;

Că, astfel fiind, dispozițiunile art. 45 din legea lichidării datoriilor nu pot atinge nici un principiu constituțional;

Având în vedere că, în ce privește art. 46 care acordă Statului dreptul de a proceda la exproprierea creanțelor supuse prevederilor cap. III din lege, acest articol nefiind aplicat în speță, constituționalitatea lui nu poate fi pusă în discuțiune, această cestiune având a se discuta numai în cazul când Statul ar proceda în adevăr la exproprierea creanțelor și contradictor cu el, ceea ce n'a avut loc în cazul de față;

Că, așa fiind, motivele de neconstituționalitate nefiind întemeiate, urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, Curtea respinge motivul de neconstituționalitate.

NOTA. — A se vedea și Cas. Secțiuni Unite nr. 7 din 31 Ianuarie 1935, în *Curierul Judiciar* nr. 17 din 21 Aprilie 1935, pag. 263 și urm.; Cas. S. Unite nr. 8 din 31 Ianuarie 1935, în *Jurisprudența Generală* nr. 17 din 9 Mai 1935, sp. 541, pag. 532; Cas. S. Unite, nr. 38 din 23 Mai 1935, în *Jurisprudența Generală* nr. 25 din 4 Iulie 1935, sp. 808. N. R.

INALTA. CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. U.
Audiența dela 23 Mai 1935
Președinția d-lui D. VOLANSCHI prim-președinte
Soc. an. Saral cu Ministerul de Finanțe și a.
Decizia nr. 37 Dosar nr. 383/935

Legea timbrului. Neconstituționalitate. Impozitul pe echivalent. Persoane juridice. Contribuabili au numai obligațiuni în materie de impozite nu și drepturi. Plata

impozitului din capital. Dispoziție legală și constituțională. Art. 16 din legea timbrului. Art. 17, 109—112 din Constituție.

Art. 16 paragr. I și II din legea timbrului supune persoanele juridice de interes public și privat la un impozit anual de echivalent de 0,40% pentru bunurile imobiliare prin natura lor și 0,20% pentru bunurile mobile de orice fel, societățile pe acțiuni și cooperative fiind impuse numai pentru bunurile lor imobiliare.

Impozitul fiind o prestațiune pecuniară impusă contribuabilului pentru a subveni la cheltuielile Statului, contribuabilii nu au în această materie drepturi, ci numai obligațiuni, legiuitorul reglementând contribuțiunile directe după cum reclamă interesul general al societății.

Legiuitorul constituant în art. 109—112 prevede că niciun impozit, de orice natură, nu se poate stabili decât pe baza unei legi și numai în folosul Statului, județului sau comunelor, însă nu oprește impozitul asupra capitalului.

De asemenea nu violează nici art. 17 din Constituție, care garantează proprietatea de orice natură, însă nu o scutește de impozite, cum este impozitul de echivalent.

Curtea,

Asupra chestiunii constituționalității art. 16 paragr. I și II din legea timbrului, modificată prin legea din 1 Februarie 1933, chestiune trimisă în judecata Secțiunilor Unite de către Administrația Financiară a sectorului I București, fiind ridicată în procesul dintre Soc. anonimă Saral și Fisc, pentru impunere :

Având în vedere actele dela dosar din cari se constată că Soc. an. Saral a fost impusă pe anul financiar 1933—1934 la un impozit de echivalent de 6080 lei pentru imobilul său din București, situat în șoseaua Kiseleff nr. 53 evaluat la suma de 7.600.000 lei;

Apelul făcut de societate împotriva acestei impuneri a fost respins de comisiunea de judecată de pe lângă administrația financiară, astfel încât impunerea a rămas definitivă;

Cum cu ocaziunea judecării apelului s'a invocat de către societatea Saral neconstituționalitatea art. 16 paragr. 1 și 2 din legea timbrului, în baza căruia s'a făcut impunerea, dosarul a fost trimis acestei Înalte Curți;

Văzând motivul de neconstituționalitate astfel formulat :

Art. 16 din legea timbrului este neconstituțional, fiind contrar dispozițiunilor art. 17 și 112 din Constituție, întru cât acest impozit este prelevarea asupra capitalului investit în imobile, care tinde la confiscarea proprietății, pe care art. 17 din Constituție îl garantează.

De asemenea el este contrar art. 112 din Constituție care stabilește principiul că nu se pot crea privilegii în materie de impozite: or impozitul pe echivalent însuși prin definiția lui, este un impozit creat asupra bunurilor mobile și imobile, aparținând persoanelor juridice de interes public și privat, deci care lovește numai o singură categorie de contribuabili și este deci contrar prevederilor art. 112 din Constituție.

Având în vedere că art. 16 paragr. 1 și 2 din legea timbrului supune persoanele juridice de interes public și privat la un impozit anual de echivalent de 0,40% pentru bunurile imobiliare prin natura lor și de 0,20% pentru bunurile mobiliare de orice fel, societățile pe

acțiuni și cooperative fiind impuse numai pentru bunurile lor imobiliare;

Considerând că impozitul fiind o prestațiune pecuniară impusă contribuabilului în scop de a subveni la cheltuielile Statului, contribuabilii nu au în această materie drepturi ci numai obligațiuni în acest sens că legiuitorul reglementează contribuțiunile directe după cum crede că reclamă interesul general al societății;

Că având scopul arătat, impozitul poate atinge deopotrivă nu numai veniturile contribuabililor, ci și capitalul pe care aceștia l-ar poseda și pe care legiuitorul l-ar găsi susceptibil de a fi impus;

Că legiuitorul constituant, prin art. 109—112, în materie de impozite, prevede că niciun impozit de orice natură nu se poate stabili decât pe baza unei legi și numai în folosul Statului, județelor sau comunelor și că privilegiile în această materie sunt interzise;

Că nici una din aceste dispozițiuni nu oprește impozitul asupra capitalului;

Că art. 17 din Constituție, invocat în speță, este străin materiei impozitului, întru cât acest text garantează proprietatea de orice natură, dar n'o scutește de plata impozitelor cuvenite Statului;

Că astfel fiind, chiar dacă impozitul de echivalent ar constitui — după cum pretinde recurenta — o prelevare asupra capitalului investit în imobile, totuși dispozițiunea de lege care îl creează nu violează, pentru motivele arătate, textul art. 17 din Constituție;

Având în vedere că recurenta a mai susținut că art. 16 din legea sus menționată violează și dispozițiunile art. 112 din Constituție;

Considerând că acest articol din Constituție pune principiul că nu se pot crea privilegii în materie de impozite;

Că însă art. 16 din legea timbrului supune la impozit de echivalent toate persoanele juridice de interes public sau privat;

Că impunând deopotrivă toate persoanele aflate în aceeași categorie de contribuabili, textul nu calcă principiul egalității în materie de impozite și deci nu violează art. 112 din Constituție;

Că, față de cele expuse, motivele de neconstituționalitate se înlătură, fiind neîntemeiate.

Pentru aceste motive, Curtea, declară constituționale dispozițiunile art. 16 din legea timbrului.

INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE S. I-a

Audiența dela 18 Februarie 1935

Președinția d-lui S. TIPEI, consilier

Recurent Pschize Ziller. încetățenire

Dec. nr. 294

Naționalitate. Hotărîre definitivă. Dacă se poate cere anularea ei când a fost obținută pe bază de acte false. Soluție afirmativă.

Dacă în principiu hotărîrile rămase definitive, în materie de recunoașterea cetățeniei române, nu pot fi atacate pe nicio cale, nu este mai puțin adevărat că asemenea hotărîri, când sunt rezultatul fraudei celor cari le au obținut, sunt supuse anulării pe baza principiului că fraudă corupe totul și ca atare nu li se poate recunoaște niciun efect legal.

Prin urmare, Primăria Municipiului Cernăuți cerând anularea deciziei Curții de apel, care, în contrazicere cu decizia sa anterioară, a admis cererea recurentului, sprijinită pe acte false, de a fi înscris în listele de na-

ționalitate, instanța de apel a fost în drept să declare nulă decizia prin care recurentul fusese înscris în listele de naționalitate ale Municipiului Cernăuți.

Curtea,

Asupra recursului făcut de Psachye Ziller în contra deciziei nr. 31 din 1934 dată de Comisia de Apel pentru constatarea naționalității române de pe lângă Curtea de Apel Cernăuți :

Având în vedere deciziunea atacată cu recurs, din care rezultă, că prin deciziunea nr. 153 din 10 Ianuarie 1934 Comisia de Apel a ordonat Primăriei Cernăuți de a înscrie în registrele de cetățeni români pe recurent, pe soția și copilul său;

Cu adresa nr. 13.843 din 1934, Primăria Cernăuți cere Curții de Apel să-și anuleze decizia nr. 153 din 1934, pe motiv că probele produse de recurent, și pe baza cărora i s'a admis cererea, sunt false.

Că prin decizia atacată cu prezentul recurs, Comisiunea de Apel a admis cererea Primăriei Cernăuți și în consecință a anulat decizia sus menționată;

Pentru a decide astfel, Comisiunea de Apel motivează că recurentul servindu-se de acte false a indus comisiunea în eroare; că o altă cerere a recurentului a fost respinsă de Comisiunea de Apel în anul 1925, dar aceea deciziune a fost confirmată de Curtea de Casație; că numitul recurent a cerut și naturalizarea;

Având în vedere că prin motivul de casare se susține, că deciziunea nr. 153 din 10 Ianuarie 1934, prin care Comisiunea de Apel a recunoscut recurentului calitatea de cetățean român, nefiind atacată de Primăria Cernăuți cu recurs, în termen, a rămas definitivă; așa fiind, nu mai putea primăria cu cinci luni mai târziu să ceară anularea acestei decizii, pe motiv că recurentul prin captatie și indicațiuni neadevărate ar fi dobândit cetățenia română, mai ales că în speță nu poate fi vorba de captatie, recurentul și familia sa fiind stabilit în țară de mai mult de două decenii; că în această situațiune numai prin exces de putere și violare de lege, Comisiunea de Apel, prin decizia atacată cu recurs, a anulat decizia nr. 153 din 1934, deși principiul este că o decizie definitivă dată de o instanță nu mai poate fi anulată; că, potrivit art. 416 pr. civ. buc. și dispozițiilor din legea de organizare judecătorească, instanța este legată de acea hotărîre, care nu poate fi anulată decât de instanța superioară, dacă cererea de anulare s'a făcut în termenul legal; că, deci Primăria Cernăuți nefăcând uz de dreptul ei de recurs în termen legal, hotărîrea din 10 Ianuarie 1934 a rămas definitivă și nu mai putea fi anulată de Comisia de Apel;

Considerând că dacă, în principiu, hotărîrile rămase definitive în materie de recunoașterea cetățeniei române nu pot fi atacate pe nicio cale, nu este mai puțin adevărat că asemenea hotărîri, când sunt rezultatul fraudei celor cari le-au obținut, sunt supuse anulării pe baza principiului că fraudă corupe totul și ca atare nu li se poate recunoaște niciun efect legal;

Considerând că în speță Primăria Municipiului Cernăuți a cerut anularea deciziei Curții de Apel, care, în contradicție cu decizia sa anterioară, a admis cererea recurentului — sprijinită pe acte false — de a fi înscris în listele de naționalitate;

Că în urma constatărei ce a făcut că în adevăr cererea primăriei era exactă în fapt, — Curtea de fond — în baza considerentului arătat mai sus — a fost în drept să declare nulă deciziunea prin care recurentul fusese înscris în listele de naționalitate ale Municipiului Cernăuți, așa că motivul de casare fiind nefondat, recursul urmează a se respinge;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge ca nefondat recursul.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 13 Mai 1935

Președenția d-lui S. TIPEI, Consilier

Lacatoș Mihail cu Cooperativa de Credit Rodna

Decizia nr. 786. Dosar nr. 298/1934

Conversiune. Debitor agricol. Bunuri susceptibile de a fi supuse la impozitul agricol. Calificare de către organele fiscale. Nu are autoritate de lucru judecat față de terți. Dovada cu martori. Admisibilitate. Art. 1 din legea conversiunii din 1934, art. 3 din legea contribuțiilor directe.

Legea conversiunii datoriilor din 7 Aprilie 1934, cere în art. 1 ca debitorii ce invoacă beneficiile ei, să aibă imobile susceptibile de a fi impuse la impozitul agricol prevăzut de art. 3 din legea contribuțiilor directe, iar pentru a stabili îndeplinirea acestei condițiuni sunt admise toate probele legale.

Faptul organelor fiscale de a fi calificat un imobil ca fiind susceptibil de a fi impus la impozitul agricol, nu poate fi opozabil terților, în speță, creditorilor, deoarece hotărîrile organelor fiscale nu au putere de lucru judecat decât între fisc și contribuabilii cari au luat parte la ele.

Prin urmare, când instanța de fond admite probatoriul cerut de intimat de a stabili că terenul recurentei nu este susceptibil de a fi impus la impozitul agricol și deci de a nu beneficia de avantajile legii conversiunii, nu violează nici un text de lege.

Curtea,

Asupra recursului făcut de văduva lui Lakatos Mihail, în contra sentinței nr. Ca. 2.209 din 1934, dată de Tribunalul Arad s. III-a:

Având în vedere sentința atacată cu recurs din care rezultă, că intimata Cooperativa de Credit din Rodna, a intentat acțiune pe baza art. 69 din legea pentru lichidarea datoriilor, în contra recurentei, debitoarea sa, cerând ca pe baza dovezilor ce va administra să se constate că recurenta nu beneficiază de avantajile legii menționate;

Judecătoria de ocol a respins acțiunea, dar în urma apelului făcut de intimată, tribunalul prin sentința atacată cu recurs, reformează hotărîrea primei instanțe și admite acțiunea, constatând că recurenta nu beneficiază de dispozițiunile legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 1934.

Pentru a hotări astfel tribunalul constată că, din cercetarea la fața locului, rezultând că recurenta din anul 1928 nu mai posedă imobile susceptibile de a fi impuse la impozit agricol, întru cât a schimbat destinațiunea imobilului său agricol, ea nu poate fi considerată debitoare agricolă și deci nu mai beneficiază de dispozițiunile legii mai sus menționate.

Având în vedere că prin motivul III de casare se pretinde, că tribunalul face o rea aplicațiune a legii și

comite un exces de putere atunci când enunță că recurenta nu beneficiază de dispozițiunile art. 1, neavând imobil susceptibil de a fi impus conform art. 3 al legii contribuțiilor directe; că greșit tribunalul a admis facerea unei cercetări locale pentru a se stabili dacă imobilul proprietatea recurente este susceptibil de a fi impus la impozitul agricol, deși aceasta s'a opus, arătând că o instanță judecătorească nu putea intra în sfera de atribuțiuni a organelor fiscale, cari au stabilit că terenul recurente este susceptibil de a fi impus la impozitul agricol; că prin greșită aplicațiune a legii și regulamentului pentru lichidarea datoriilor agricole, tribunalul consideră că probațiunea de drept comun este admisibilă și împotriva dovezilor legale produse de recurenți; că întru cât prin cercetarea la fața locului, nu s'a putut stabili, că terenul recurente nu este susceptibil de a fi impus la impozitul agricol — stabilire care intră în atribuțiunile organelor fiscalului — și nici nu s'a putut stabili că organele fiscale au călcat legea impunând terenul recurente la impozitul agricol, prin exces de putere s'au înlăturat dovezile recurente și s'a stabilit că numita nu poate fi considerată debitor agricol;

Considerând că legea conversiunii datoriilor din 1934 cere în art. 1 ca debitorii ce invoacă beneficiile ei, să aibă imobile susceptibile de a fi impuse la impozitul agricol prevăzut de art. 3 din legea contribuțiilor directe, iar pentru a se stabili îndeplinirea acestei condițiuni sunt admise toate probele legale;

Că faptul organelor fiscalului de a fi calificat un imobil ca fiind susceptibil de a fi impus la impozitul agricol, nu poate fi opozabil terților, — în speță creditorilor, — deoarece hotărârile organelor fiscale au putere de lucru judecat numai între fisc și contribuabilii cari au luat parte la ele;

Așa fiind, fără a viola vreun text de lege, sau comite exces de putere, tribunalul a admis probatoriul cerut de intimat pentru a stabili că terenul recurente nu este susceptibil de a fi impus la impozitul agricol, iar apăsarea instanței de fond asupra probelor administrate scapă controlului Curții de Casație;

Deci, acest motiv de casare nu este fondat.

Pentru aceste motive Curtea, respinge ca nefondat recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE S I

Audiența dela 10 Iunie 1935

Președinția d lui T. MAGHERU, Consilier

Panaît Bounegru cu Petre Căpreanu

Decizia nr. 998. Dosar nr. 637/935

Conversiune. Comerciant. Din act nu rezultă că creanța are un caracter civil. Proba cu martori spre a dovedi caracterul civil al ei. Inadmisibilitate. Art. 69 alin. b din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, art. 4 cod. com. și art. 1191 c. civ.

Din textul art. 69 alin. b din legea lichidării datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934 rezultă că, și comercianții au dreptul la beneficiul acestei legi, dar numai în cazul când din însuși actul de împrumut ar reesi că datoria este de natură civilă. Legiuitorul admitând numai această singură probă, este inadmisibilă proba cu martori sau expertiză pentru a se dovedi natura civilă a creanței.

Curtea,

Asupra recursului făcut de Panaît Bounegru în contra deciziei nr. 8 din 1935, dată de Curtea de Apel Galați s. I-a, în proces cu Petre Căpreanu :

Văzând motivele de casare astfel formulate :

1. Exces de putere și violarea art. 69 din legea lichidării datoriilor agricole și urbane, art. 4 cod. com. și 1191 cod. civ., în ceea ce privește natura civilă sau comercială a datoriei mele.

2. Exces de putere și omisiune esențială în ceea ce privește cererea mea de a stabili natura civilă a creanței cu interogatoriu intimatului.

În calitate de proprietar urban și debitor întrunind condițiile din art. 30 și urm. din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane, am cerut lichidarea datoriei mele față de intimat, în condițiunile sus-menționatei legi; iar Tribunalul Covurlui, prin hotărîrea sa, mă exceptează dela beneficiul acestei legi, cu violarea art. 69 din această lege, art. 4 cod. com. și 1191 cod. civ.

Prin apelul ce am făcut în contra hotărîrei tribunalului de primă instanță, am cerut dovada interogatorului, martori și expertiză contabilă în registrele mele regulat ținute, în scop de a dovedi natura civilă a datoriei mele.

Curtea de Apel — prin decizia atacată cu acest recurs — îmi respinge ca nefondat apelul, adoptând în totul motivele hotărîrei primei instanțe și respingând ca inadmisibilă dovada cu martori și expertiză contabilă cerută de mine în scopul sus-arătat, cu o flagrantă călcare a textelor de lege invocate. În același timp, Curtea de apel omite să se pronunțe asupra dovezii interogatorului care era absolut admisibilă în drept și concludentă și cu care dacă stabileam natura civilă a datoriei mele — ceea ce era perfect egal — soluția procesului ar fi fost cu totul alta.

a) Textele de lege, al căror exces de putere și violare am invocat în primul meu motiv de recurs, au cu totul un alt sens, decât cel dat de către onor. Curte de apel Galați s. I, ele neoprind a face dovezile invocate, cu atât mai mult cu cât din cuprinsul actului de ipotecă ce se execută, nu rezultă natura comercială a datoriei.

b) Curtea de Apel dacă-mi admitea dovada interogatorului, ași fi putut stabili natura civilă a datoriei mele față de intimat și astfel ași fi ajuns la o soluție diametral opusă celeia atacată cu acest recurs.

Astfel, această dovadă fiind esențială în cauză, la fel este esențială și omisiunea pe care o face Curtea de Apel, atunci când nu se pronunță în nici un fel asupra sa și ca atare decizia atacată de mine este casabilă.

Având în vedere că prin decizia atacată cu recurs, Curtea de Apel a respins ca nefondat apelul făcut de recurentul Panaît Bounegru în contra sentinței nr. 498 din 1934 a Trib. Covurlui s. I-a, prin care, admitându-se cererea făcută de creditorul intimat Petre Căpreanu, s'a constatat că recurentul nu poate beneficia de dispozițiunile legii de conversiune în ce privește creanța ipotecară constatată prin actul autenticat la nr. 2899 din 1929 și înscris la nr. 460 din 1929 a Tribunalului Covurlui s. I-a;

Că, pentru a da această soluțiune, Curtea de Apel, însușindu-și considerentele sentinței apelate, constată și motivează că din actul de ipotecă și din recunoașterea recurentului în instanță rezultă că acesta la data contractării împrumutului avea calitatea de comerciant, calitate care o are și astăzi și că din același act nu rezultă natura civilă a datoriei; așa că potrivit art. 69 alin.

2 din legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, recurentul este exceptat dela beneficiile acestei legi;

Că fa'ă de cuprinsul actului de ipotecă din care nu rezultă natura civilă a creanței, Curtea de Apel respinge ca inadmisibilă proba cu martori și expertiza invocată de recurent pentru a dovedi că natura creanței este civilă;

Având în vedere că prin motivele de casare se impută Curții de Apel că ar fi comis un exces de putere și o omisiune esențială și ar fi violat art. 69 din legea lichidării datoriilor agricole și urbane, art. 4 cod. com. și 1191 c. civ., prin aceea că a respins proba cu martori și expertiza cerută de recurent pentru a dovedi natura civilă a creanței și nu s'a pronunțat asupra probei cu interogatoriul intimatului, cerută în același scop;

Considerând că, potrivit art. 69 alin. b din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, nu pot beneficia de dispozițiunile acestei legi datoriile comercianților și industriașilor cari aveau această calitate în momentul contractării datoriei, cu o singură excepție, și anume aceea, când din însuși actul de împrumut ar rezulta că datoria este de natură civilă;

Considerând că prin această din urmă excepție dându-se și comercianților dreptul de a beneficia de dispozițiunile menționatei legi, dar numai în cazul când din însuși actul de împrumut ar rezulta că datoria este de natură civilă, urmează că este inadmisibilă o ice altă probă pentru a dovedi natura civilă a creanței;

Că, astfel fiind, și întru cât în speță este constant că la data contractării împrumutului, debitorul recurent avea calitatea de comerciant iar din act nu rezultă că datoria ar avea caracter civil, Curtea de Apel nu a comis niciun exces de putere și a făcut o bună aplicare a legii când a respins ca inadmisibilă proba cu martori și expertiza cerută de recurent pentru a dovedi că datoria sa este de natură civilă;

Considerând că, chiar dacă s'ar admite că prin petiția de apel recurentul a înțeles să ceară proba cu interogatoriul intimatului pentru a dovedi natura civilă a creanței, totuși omisiunea Curții de Apel de a se pronunța asupra acestei cereri nu este esențială, deoarece legea neadmitând nicio altă probă în afara de însuși actul de împrumut, urmează că instanța de apel dacă s'ar fi pronunțat asupra acestei probe, nu putea decât să o respingă ca inadmisibilă;

Că, astfel fiind, motivele de casare nu sunt întemeiate și prin consecință recursul urmează să fie respins;

Apelând și asupra cererii intimatului de a i se acorda cheltueli de judecată, Curtea le fixează la 3000 lei;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S IV-a

Audiența dela 20 Martie 1935

Președinția d-lui AUREL LERESCU, președinte

Iosef Steinhardt și Soc. anon. „Banca Cornea”,
cu Wilhelm Steinhardt

Decizia civilă nr. 90 Dosar nr. 1477/934

Executare. Tablou de distribuirea sumelor rezultate din urmărirea veniturilor unui imobil. Subrogare legală. Nu se poate valorifica pe calea înscrierii la tablou creanța contra debitorului urmărit. Art. 375 p. civ.

Inscrierea pe tabloul de distribuirea sumelor rezultate dintr'o urmărire fiind o operațiune de executare, la care creditorul nu poate recurge decât dacă are un

titlu, — hotărîre judecătorească sau act autentic investite cu formula executorie, — care să constate creanța a cărei plată, prin înscrierea la tablou, vrea să o obție, urmează că nu se poate valorifica pe această cale de execuție silită însăși creanța ce o pretinde contra debitorului urmărit, chiar dacă ea ar fi rezultatul unei subrogațiuni legale.

Constatarea existenței subrogațiunei legale care îi conferă calitatea de creditor, fiind de atributul instanțelor de fond, a căror hotărîre definitivă, investită cu formula executorie trebuie să o prezinte în instanța de înscrierea creanței pe tabloul de distribuirea sumelor rezultate din urmărire, dacă calitatea aceasta de subrogat legal nu i-a fost recunoscută de debitor în formă autentică, ca să poată utiliza titlul executor al celui în drepturile căruia a fost subrogat, rolul instanței de distribuirea sumelor rezultate dintr'o execuție silită se limitează la a verifica titlurile celor ce cer, înscrierea lor pe tablou, îndepărtând pe creditorii care nu au titluri și dând fiecăruia pe tabloul de distribuirea sumelor rezultate din urmărire, locul cuvenit după calitatea și rangul creanței sale.

S'au ascultat d-nii avocați Mihail Antoniadă din partea apelantului și Alexandru Cerban din partea intimatului.

Curtea,

Asupra apelului făcut, prin petiția înreg. la nr. 8442 din 16 Iunie 1934, de către Iosef Steinhardt, domiciliat în București, str. Mircea Vodă nr. 42, etaj, în contra sentinței cu nr. 456 din 1934 a Trib. Ilfov s. not., prin care s'a admis contestația făcută de intimatul Wilhelm Steinhardt la tabloul de distribuirea sumelor rezultate din urmărirea veniturilor imobilelor din București, str. Mircea-Vodă nr. 42—44 și str. Olteni nr. 19, colț cu str. Labirint nr. 20, întocmit de judele comisar al tribunalului în ziua de 7 Martie 1934 și s'a dispus înscrierea între creditorii apelantului și a intimatului Wilhelm Steinhardt cu suma de 1.161.000 lei capital, cum și asupra apelului făcut prin petiția din 21 August 1934, de către soc. anon. română Banca Cornea, cu sediul în București, calea Victoriei nr. 28, în contra aceleiași sentințe:

Având în vedere actele și lucrările din dosar, cum și concluziunile orale și scrise ale părților;

Având în vedere că apelanții Iosef Steinhardt și soc. anon. Banca Cornea susțin că greșit a fost admisă de către tribunal, contestația intimatului Wilhelm Steinhardt la tabloul de distribuirea sumelor rezultate din urmărirea veniturilor părților indivize ale imobilelor proprietatea indiviză a apelantului, întreprinsă de intimata societatea Generala și de către apelanta Banca Cornea și s'a dispus înscrierea sa cu suma de 1.161.000 lei capital, în tabloul de ordinea creditorilor, întru cât Wilhelm Steinhardt nu are un titlu executor care să constate creanța sa în contra apelantului debitor Iosef Steinhardt, titlul executor al societății Generala, creditoarea urmăritoare, în care intimatul Wilhelm Steinhardt susține că a fost subrogat, de drept, prin efectul legii pentru partea din datoria lui Iosef Steinhardt către soc. Generala, pe care Wilhelm Steinhardt, în calitate de fidejutor, ar fi plătit-o soc. Generala, neputând constitui un titlu executor și pentru Wilhelm Steinhardt, întru cât plata ce acesta pretinde că a făcut-o în calitate de fidejutor, din datoria lui Iosef Steinhardt, în mâinile societății Generala, nu este constatată nici printr'o hotărîre judecătorească, nici printr'un act autentic, scrisorile sub semnătură privată eminate dela societatea Generala, pe care Wilhelm Steinhardt se bazează pentru stabilirea calității sale de subrogat legal și răspunsurile societății la interogatoriul ce i s'a luat în acest scop, neavând caracterul unor titluri executorii și neputându-l, deci, îndreptăți să ceară înscrierea sa la tablou;

Considerând că prin înscrierea la tabloul de distribuire a unor sume rezultate, fie din urmărirea veniturilor unui imobil al debitorului urmărit, fie din vânzarea silită a bunurilor sale, creditorul urmărește realizarea creanței sale, plata ei;

Că, pentru a putea procedea la realizarea unei creanțe, pentru a putea obține plata ei, — rezultat care poate fi atins prin utilizarea vre-uneia din căile de execuție silită a averii debitorului, fie întreprinzându-le singur, fie venind la distribuirea sumelor rezultate din executarea întreprinsă de alții, — creanța creditorului trebuie să fie în prealabil valorificată, valorificare care poate avea loc, sau printr'o hotărîre judecătorească, sau prin recunoașterea debitorului făcută în formă autentică, iar actele judecătorești, — hotărîrea rămasă definitivă sau actul autentic, — constatatoare a creanței creditorului, potrivit art. 375 proc. civ., să fie investită cu formula executorie;

Că, întru cât, în speță, intimatul Wilhelm Steinhardt, în sprijinul cererii sale de a fi înscris la tabloul de distribuirea sumelor rezultate din urmărirea veniturilor bunului imobil al debitorului Iosef Steinhardt, prezintă actul de ipotecă investit cu formula executorie, intervenit între Iosef Steinhardt ca debitor și societatea Generala ca creditoare, în ale cărei drepturi pretinde intimatul Wilhelm Steinhardt că este subrogat, deplin drept, prin efectul legii, întru cât în calitate de fidejutor a plătit o parte din datoria lui Iosef Steinhardt către societatea Generala, ceea ce susține intimatul Wilhelm Steinhardt că rezultă din scrisorile sub semnătură privată emenate dela societatea Generala, cum și din răspunsurile acesteea la interogatoriul ce i s'a luat; cum plata ce apelantul Wilhelm Steinhardt, pretinde că a făcut-o și care i-ar conferi calitatea de subrogat legal, ceea ce i-ar da dreptul să utilizeze titlul executor al creditoarei în drepturile căreia s'a subrogat, nu este valorificată, nici printr'o hotărîre judecătorească rămasă definitivă, nici recunoscută printr'un act autentic de către debitor, lipsindu-i astfel titlul executor ca să poată procedea la urmărirea silită și deci la obținerea înscrierii sale pe tabloul de distribuire a unor sume rezultate din urmărirea întreprinsă de alții, cererea sa de a fi înscris pe tabloul de distribuirea sumelor rezultate din urmărirea veniturilor bunului imobil al debitorului Iosef Steinhardt, întreprinsă de societățile Generala și Banca Cornea, nu putea fi admisă; faptul, că, fiind un fidejutor, după cum afirmă intimatul, subrogarea sa în drepturile creditoarei societatea Generala, în limita sumelor ce susține că a plătit din datoria lui Iosef Steinhardt societății Generala, operează deplin drept, în virtutea legii, nedispensându-l, pentru a putea utiliza vre-una din căile de execuție silită, de obligațiunea de a-și valorifica, în prealabil, înaintea instanțelor de fond, creanța născută în favoarea sa, în contra debitorului, prin subrogarea care a operat deplin drept, din moment ce această calitate nu i-a fost recunoscută de debitor printr'un act autentic;

Că, în ce privește susținerea intimatului Wilhelm Steinhardt, că fiind vorba de o subrogare legală, calitatea sa de subrogat legal poate fi constatată și deci creanța sa valorificată în instanța de distribuirea sumelor rezultate din urmărire, ea este nefondată, înscrierea pe tabloul de distribuirea sumelor rezultate din urmărirea întreprinsă de un creditor urmărit, după cum s'a arătat prin considerentele de mai sus, fiind o operațiune de executare la care nu poți recurge decât dacă ai un titlu, — hotărîre judecătorească sau act autentic, investite cu formula executorie, — care să constate creanța a cărei plată, prin înscrierea la tablou, vrei să o obții, ceea ce exclude posibilitatea de a valorifica, pe această cale de execuție silită însăși creanța ce o pretinzi contra debitorului, urmărit, chiar dacă ea ar fi rezultatul unei subrogațiuni legale, constatarea existenței acestei subrogațiuni legale, care îți conferă calitatea de creditor, fiind de atributul instanțelor de fond, a căror

hotărîre definitivă, investită cu formula executorie, trebuie să o prezinți în instanța de înscrierea creanței pe tabloul de distribuirea sumelor rezultate din urmărire, dacă calitatea aceasta de subrogat legal nu ți-a fost recunoscută de debitor în forma autentică ca să poți utiliza titlul executor al celui în drepturile căruia ai fost subrogat, rolul instanței de distribuirea sumelor rezultate dintr'o execuție silită limitându-se la a verifica titlurile celor ce cer înscrierea lor pe tablou, îndepărtând pe creditorii care nu au titluri și dând fiecăruia pe tabloul de distribuirea sumelor rezultate din urmărire, locul cuvenit după calitatea și rangul creanței sale;

Că faptul că societatea Generala ar fi putut să se înscrie pe tablou cu întreaga valoare a creanței constatate prin titlul său executoriu, în cazul când ar fi continuat să fie titulara întregului quantum al ei, nu însemnează că pentru acest singur cuvânt, orice altă persoană poate să se înscrie pe tablou cu partea de creanță care, prin plată, prin subrogare, a ieșit din patrimoniul Generalei, ci numai accia care dezinteresând-o pe Generala de această parte a creanței sale, prin achitarea ei, poate să prezinte hotărîrea definitivă sau actul autentic care să constate această operațiune, ceilalți creditori ai debitorului urmărit fiind în drept să ceară celui ce se pretinde subrogat să prezinte titlul constator al acestei operațiuni;

Că apelul, fiind astfel fondat, urmează să fie admis, reformându-se sentința tribunalului și respingându-se cererea intimatului Wilhelm Steinhardt de a fi înscris pe tablou cu suma ct 1.161.000 lei;

Că în ce privește apelul lui Iosef Steinhardt îndreptat în contra Băncii Cornea, întru cât Iosef Steinhardt cere numirea unui expert contabil care, ținând seama de legea cametei, să calculeze dobânzile cu care Banca Cornea a fost înscrisă pe tablou, pentru a se stabili quantumul îngăduit de lege, cum o asemenea expertiză este admisibilă în drept și concludentă în cauză, ea urmează să fie admisă.

Pentru aceste motive, redactate de d. consilier Ștefan P. Mihăileanu, Curtea admite, etc.

(ss) A. Lerescu, I. Floareș, Ștefan P. Mihăileanu.

TRIBUNALUL ILFOV. S. IV C. C.

Audiența dela 26 Ianuarie 1935

Prezidenția d-lui C. IONESCU, Judecător

Banca populară St. Trifon cu St. A. Niculescu

Jurnal nr. 1624. Dosar nr. 5091/934

Legea conversiunii din 7 Aprilie 1934. Acțiune provocatorie intentată de creditor pentru a se constata că debitorul nu poate beneficia de conversiunea agricolă.

Debitor orășan neproprietar de imobile susceptibile a fi supuse impozitului agricol. Invocarea de către acesta a alin. b lit. a de sub art. 1 al legii. Proba cu martori cerută pentru a se dovedi că este proprietarul unei case de locuit și totdeauna muncitor manual de pământ. Dacă această probă este admisibilă. Soluțiune afirmativă. Art. 1 lit. a alin. b din lege.

Din cuprinsul art. 1 litera a alin. b din legea dela 7 Aprilie 1934, rezultă că legiuitorul nu a distins între muncitorii manuali de pământ cari locuiesc la țară și cei aflători la orașe în ce privește acordarea beneficiilor legii. Deși este exact că în expunerea de motive a legii s'a spus că, într'un interes superior de echitate, s'a asimilat debitorilor agricoli simplul muncitor de pământ sătean care nu are decât o casă de locuit, totuși din această frază a autorului proiectului de lege nu se poate deduce limitarea asimilării numai la muncitorii săteni

cu excluderea celor dela orașe, aceasta pentru că, pe de o parte, o asemenea interpretare este desmințită de însuși textul legii care nu distinge, ci din contră vorbește de „case de locuit oricare ar fi situația lor”, iar pe de altă parte, fiindcă ea este incompatibilă și cu spiritul și rațiunea legii care a voit să protegiască în mod egal pe debitorii agricoli și pe muncitorii manuali de pământ în general, asimilați acestora și nu numai pe muncitorii rurali.

Astăzi fiind pronunțarea asupra probei cu martori cerută de Ștefan A. Niculescu, în apărare în acțiunea ce i-a fost intentată de Banca Populară Sft. Trifon,

Tribunalul

Asupra probei cu martori solicitate de pârîtul Ștefan A. Niculescu în combaterea acțiunii formulate de reclamanta Banca Populară Sft. Trifon:

Având în vedere concluziunile orale și notele scrise depuse de părți, precum și actele dosarului cauzei:

Considerând că prin acțiune cerându-se să se constate că pârîtul nu intră în prevederile legii pentru lichidarea datoriilor din 7 Aprilie 1934, spre a beneficia de dispozițiunile sale, acesta a invocat aliniatul b de sub litera A a articolului 1 din lege, solicitând proba cu martori, spre a stabili că este muncitor manual de pământ, că are casă de locuit, că terenul pe care îl muncește este agricol și nu viran și că singura sa profesiune este aceea de muncitor manual de pământ și nu de comerciant;

Având în vedere, că reclamanta s'a opus la admiterea acestei probe ca inadmisibilă în speță pe considerațiunea că textul de lege invocat de pârît în combaterea acțiunii și pe temeiul căruia s'a cerut proba, s'ar referi, după cum ar rezulta din expunerea de motive a legii, numai la muncitorii săteni cari posedă o singură casă de locuit la țară, nu și la orașeni, cum este pârîtul, care ar posedea mai multe imobile, plătind diferite feluri de impozite, în care caz dispozițiunile de favoare ale legii referitoare la debitorii agricoli s'ar întinde peste voința și intenția legiuitorului la debitorii urbani.

Considerând că prin urmare chestiunea care s'a pus și care rezolvă problema este aceea a sferei noțiunii de „muncitor manual de pământ” și anume dacă prin această expresiune legiuitorul s'a referit numai la muncitorii de pământ dela sate, sau a avut în vedere și pe cei din orașe, știut fiind că de multe ori raza acestora înglobează terenuri care sunt exploatate agricol;

Având în vedere că potrivit dispozițiunilor art. 1 din legea dela 7 Aprilie 1934, sunt considerați ca debitori agricoli, între alții, debitorii cetățeni români, proprietari, fie și aparenti, încă dela data de 18 Decembrie 1931, și până la aceea a legii, de case de locuit oricare ar fi situația lor, dacă sunt în același timp muncitori manuali de pământ și că îndeplinirea acestor condițiuni, se va putea dovedi în principiu, cu toate mijloacele de probă din dreptul comun;

Considerând că din examinarea acestui text de lege, rezultă că legiuitorul nu a distins între muncitorii de pământ cari locuiesc la țară și cei aflători la orașe, în ce privește acordarea beneficiilor legii; că deși este exact că în expunerea de motive cu ocaziunea explicațiunilor date cu privire la mijloacele întrebuițate pentru a se asigura o aplicațiune rapidă și automată a legii, s'a spus că într'un interes superior de echitate s'a asimilat debitorilor agricoli simplul muncitor de pământ sătean, care nu are decât o casă de locuit, totuși din aceste expresiuni întrebuițate de autorul proiectului legii nu se poate deduce limitarea asimilării numai la muncitorii săteni cu excluderea celor dela orașe, aceasta pentru că, pe de o parte,, o asemenea interpretare este desmințită de însuși textul

legii care nu distinge, ci din contră vorbește de „case de locuit oricare ar fi situația lor”, de unde rezultă că se referă și la muncitorii ce locuiesc în case aflătoare la oraș, iar pe de altă parte, fiindcă ea este incompatibilă și cu spiritul și rațiunea legii care a voit să protejeze pe debitorul agricol și pe muncitorii manuali de pământ în general, asimilați lui, nu numai pe muncitorii rurali; or, este incontestabil, că muncitorul manual de pământ își păstrează această calitate, independent de locul unde este situat acest pământ și unde locuiește dânsul, fiind necesar însă suficient ca acest pământ să fie obiect de exploatare agricolă și ca aceasta să fie efectuată manual de debitori, cu alte cuvinte, ceea ce interesează este nu situația pământului sau aceea a locuinței debitorului, ci modul său de exploatare de către debitor;

Că astfel fiind, finele de neprimire ridicat de reclamantă, apare neîntemeiat, iar proba cerută din contra admisibilă și ca atare urmează a fi admisă;

Pentru aceste motive, redactate de d. Gh. Al.Cerban, judecător de ședință, Tribunalul admite proba cu martori cerută de Ștefan A. Niculescu, spre a stabili că intră în prevederile art. 1, lit. A, alin. b din legea conversiunii, etc.

(ss) C. Ionescu, G. Al. Cerban.

TRIBUNALUL ILFOV S. 1-a COMERCIALĂ

Audiența dela 25 Februarie 1935

Prezidenția d-lui M. I. GRĂDIȘTEANU, judecător

Parfumeria Teatrului cu firma Sales Affiliates

Sentința comercială nr. 538 Dosar nr. 3232/933

Conversiune. Comerciant debitor. Convocarea creditorilor pentru aranjament conform art. 50. Jurnal de admitere la tribunal. Suspendarea hotărârii de către Curtea de Apel. Urmărire. Atacarea hotărârii de suspendare cu recurs. Contestație. Admisibilitate. Art. 50 din legea conversiunii dela 7 Aprilie 1934.

Din interpretarea art. 50 din legea conversiunii dela 7 Aprilie 1934 rezultă că legiuitorul a vrut ca în timpul cât procedura de aranjament este deschisă să nu se poată face nici un fel de urmărire de către creditorii contra comerciantului care a cerut convocarea creditorilor, în scopul ca în această perioadă comerciantul debitor să nu fie tulburat, iar pe de altă parte pentru a stabili o egalitate de tratament pentru toți creditorii fără posibilitate de dăunare a unora în folosul altora, jurnalul de convocarea creditorilor constituind o hotărâre de principiu opozabilă tuturor creditorilor.

Prin urmare, prin admiterea suspendării de către instanța de apel (Curte) până la judecarea recursului, a executării hotărârii acelei Curți, atacată cu recurs, în realitate s'a ridicat, pe baza art. 50 din legea conversiunii din 7 Aprilie 1934, posibilitatea de urmărire individuală de către orice creditor.

Tribunalul

Asupra contestației făcute de către Parfumeria Teatrului Soc. în nume colectiv cu petiția înreg. la nr. 27629 din 1934 în contra urmăririi întreprinse de firma Sales Affiliates Soc. An, din New-York prin procurator avocat S. Frischhoff în executarea deciziei comerciale a Curții de Apel s. III-a București cu nr. 27 din 1934 care confirmă sentința comercială a acestui tribunal cu nr. 2159 din 1933:

Având în vedere actele și lucrările dela dosar, concluziunile părților în instanță și notele scrise ale părților;

Având în vedere că prin contestația făcută Soc. în nume colectiv Parfumeria Teatrului cere, pe baza art. 50 alin. ul-

tim din legea conversiunii din 7 Aprilie 1934, suspendarea executării întreprinse de Soc. an. Firma Sales Affiliates din New-York prin procurator S. Frischoff a deciziei comerciale a Curții de Apel București s. III-a cu nr. 27 din 1934 care confirmă sentința comercială a acestui tribunal cu nr. 2159 din 1933, până la rezolvarea recursului făcut în fața Inaltei Curți de Casație și Justiție în contra deciziei Curții de Apel s. V-a București cu nr. 123 din 1934, referitoare la cererea de aranjament cu creditorii conform art. 50 din legea pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, prin care s'a reformat jurnalul Tribunalului Ilfov s. I-a comercială cu nr. 10.073 din 22 Mai 1934;

Având în vedere că în fapt se constată următoarele:

Că Firma Sales Affiliates din New-York, intimată în contestație a pornit executare în contra contestatoarei Soc. în nume colectiv Parfumeria Teatrului pentru o suma de 5752,05 dolari pe baza sentinței comerciale cu nr. 2159 din 1933 a acestui tribunal, rămasă definitivă prin decizia Curții de Apel s. III cu nr. 27 din 1934, prin care s'a respins apelul debitoarei contestatoare;

Că mai înainte contestatoarea firma Parfumeria Teatrului a cerut Tribunalului Ilfov s. I-a comercială, convocarea creditorilor societății pentru a le propune un aranjament de plată conform art. 50 primul alineat al legii de conversiune din 7 Aprilie 1934;

Că Tribunalul Ilfov s. I-a com., examinând cererea și actele depuse și constatând îndeplinirea condițiilor cerute de lege a dispus prin jurnalul nr. 10.073 din 22 Mai 1934, convocarea creditorilor deschizând procedura aranjamentului prevăzut de lege;

Că în urma acelui jurnal de convocarea creditorilor s'a făcut apel de un singur creditor, intimatul din contestațiunea Sales Affiliates care s'a soluționat de Curtea de Apel din București s. V-a, prin deciziunea cu nr. 123 din 20 Iunie 1934, prin care s'a admis apelul și s'a reformat jurnalul tribunalului de convocarea creditorilor;

Că în contra menționatei decizii Curții de Apel s'a făcut de către contestatoare recurs la Inalta Curte de Casație, fixându-se termen de judecată la 5 Martie 1935, cerându-se în același timp executarea deciziei nr. 123 din 1934;

Că Curtea de Apel prin deciziunea cu nr. 146 din 1934, pe baza unei cauțiuni de 100.000 lei a admis cererea de suspendare;

Că depunându-se cauțiunea de 100.000 lei de către contestatoare s'a dat curs deciziei de suspendare;

Că astfel urmează a examina temeinicia contestațiunii în drept raportată la constatările făcute în fapt;

Considerând că contestatoarea pe baza art. 50 din legea conversiunii din 7 Aprilie 1934, pretinde în drept că contra sa nu se mai poate executa decizia Curții de Apel s. III-a cu nr. 27 din 1934, deoarece prin suspendarea deciziei cu nr. 123 din 1934 a Curții de Apel s. V-a a renăscut jurnalul Trib. Ilfov s. I-a com. cu nr. 10.073 din 22 Mai 1934, care a dispus convocarea creditorilor săi;

Că prin urmare, chestiunea de drept dedusă înaintea tribunalului este aceea de a se ști dacă jurnalul tribunalului de convocarea creditorilor, pe baza art. 50 al legii conversiunii din 7 Aprilie 1934, reformat în întregime de către instanța de apel, renaște și își produce toate efectele prin recursul introdus în contra deciziei instanței de apel și a cărei suspendare a fost obținută;

Considerând că art. 50 alin. 1 din legea conversiunii din 7 Aprilie 1934 prevede că: comercianții și industriași cât și societățile comerciale, care ar avea cel puțin 15 la sută din totalul creanțelor lor supuse prevederilor cap. I și II și care au exceptat pentru toți debitorii, intrând în prevederile cap. I și II, dispozițiile acestor capitole vor putea cere tribunalului ca să procedeze la convocarea creditorilor lor, pentru a

declara dacă acceptă propunerea de aranjament a comerciantului, făcută de acesta în însăși cererea de convocare, în caz de acceptare, propunerea devine imediat obligatorie pentru toate părțile, iar ultimul alineat prevede categoric că cererea de convocarea creditorilor are de efect suspendarea oricărei urmăriri neputându-se de asemeni înființa nici o măsură de asigurare până la încheierea aranjamentului cu creditorii sau până la darea hotărârii comisiei de arbitraj;

Că astfel din interpretarea textului art. 50 rezultă că legiuitorul a vrut ca în timpul cât această procedură de aranjament este deschisă să nu se poată face nici un fel de urmărire individuală de către creditorii contra comerciantului care a cerut convocarea creditorilor, în scopul ca în această perioadă comerciantul debitor să nu fie turburat, iar pe de altă parte, pentru a stabili o egalitate de tratament pentru toți creditorii fără posibilitate de dăunare a unora în folosul altora, jurnalul de convocarea creditorilor constituind o hotărâre de principiu opozabilă tuturor creditorilor;

Că prin urmare prin admiterea suspendării de către Curtea de Apel s. V-a prin deciziunea nr. 146 din 1934, până la judecarea recursului, a executării deciziei cu nr. 123 din 1934 a aceleiași Curți, atacată cu recurs, s'a suspendat în realitate pe baza art. 50 din legea conversiunii din 7 Aprilie 1934 posibilitatea de urmărire individuală de către orice creditor a contestatoarei Parfumeria Teatrului până la tranșarea recursului;

Considerând că în speță intimata S. A. Sales Affiliates din New-York, pornind la executarea deciziei Curții de Apel s. III-a București cu nr. 27 din 1934, care a confirmat sentința comercială a acestui tribunal cu nr. 2159 din 1933, în contra contestatoarei a căutat a efectua o urmărire individuală inadmisibilă, contrară dispozițiilor art. 50 ultimul alineat din legea conversiunii din 7 Aprilie 1934, care sunt și rămân aplicabile până la judecarea recursului, prin faptul suspendării executării deciziei atacate cu recurs.

Că prin urmare, în atare condițiuni, contestațiunea devine întemeiată și cată a fi admisă;

În ceea ce privește cererea de cheltuieli de judecată formulată de contestatoare se apreciază la suma de 2.000 lei;

Pentru aceste motive redactate de d. judecător M. I. Grădișteanu, Tribunalul admite contestația etc. și suspendă executarea.

(s) M. I. Grădișteanu, C. Panaitescu.

NOTA. — Societatea Parfumeria Teatrului, a cerut tribunalului, convocarea creditorilor săi, pe baza art. 50 din legea pentru lichidarea datoriilor. Tribunalul a admis în principiu cererea, dispunând convocarea creditorilor.

Societatea creditoare Affiliates, apelează jurnalul tribunalului de admitere în principiu a cererii societății debitoare, iar Curtea de Apel, constatând că soc. intimată nu îndeplinește condițiunile art. 50, admite apelul.

În contra deciziei Curții de Apel, soc. Parfumeria Teatrului face recurs, obținând pe bază de cauțiune, până la judecarea recursului, suspendarea executării acelei decizii.

Cu toate acestea, soc. Affiliates pune în executare sentința prin care soc. Parfumeria Teatrului fusese anterior condamnată la plata unei sume de bani. Soc. debitoare face contestație la executare, susținând că prin suspendarea executării deciziei date de Curtea de Apel, a renăscut jurnalul tribunalului de admitere în principiu a cererii soc. debitoare, și deci creditorii nu mai au posibilitatea de a porni urmărire individuală, pe baza art. 50 care suspendă asemenea urmărire.

Tribunalul admite contestația pe considerațiunea de

drept că prin efectul suspendării executării deciziunii în chestiune, redevine aplicabilă dispoziția finală din art. 50 în puterea căreia se suspendă orice urmărire contra debitorului care a făcut cererea prevăzută de același articol.

Examinând această motivare din punct de vedere juridic, o găsim eronată, deoarece nu cunoaștem nici un text de lege sau principiu de drept în această materie și nici nu știm să fi susținut cineva vreodată că suspendarea executării unei deciziuni date în apel, renaște efectele hotărârii date de prima instanță, deși în apel hotărârea primei instanțe a fost complet reformată.

Se știe că instanțele de apel rezolvă în mod definitiv litigiul dintre părți, atât în fapt cât și în drept.

Caracterul definitiv al hotărârilor respective, trebuie înțeles în sensul că ceea ce s'a discutat și statornicit prin judecată în apel nu mai poate forma obiectul altei acțiuni, existând autoritate de lucru judecat în această privință, cu rezerwa dreptului pentru partea nemulțumită de a face recurs, însă numai pentru anumite motive.

Iar ca un efect direct și imediat al caracterului definitiv pe care-l au hotărârile date în apel, ele au de îndată putere executorie, chiar dacă s'a introdus recurs.

Așa dar, executorietatea hotărâriilor date în apel, fiind o consecință a caracterului lor definitiv, înseamnă că suspendarea executării nu atinge întru nimic cuprinsul în sine al acestor hotărâri, nu înlătură prezumția de autoritate de lucru judecat care rezultă din ele, deci nu alterează caracterul lor definitiv.

Prin suspendare, partea obține numai amânarea executării până când instanța de casare se va pronunța asupra recursului, fără ca această suspendare să renască în total sau parțial efectele hotărârii primei instanțe, deoarece, repetăm, suspendarea se referă la efectele executorii ale hotărârilor, fără a avea țaria să repună în vigoare unele din efectele hotărârii apelate.

Nu înțelegem pentru ce tribunalul a recurs la această motivare contrarie principiilor de drept care guvernează materia, când pentru admiterea contestației pleda un motiv pe cât de simplu, pe atât de juridic, dedus exclusiv din noțiunea de suspendare a executării unei hotărâri, fără a adopta teoria nouă a renașterii efectelor primei hotărâri, teorie foarte primejdioasă în consecințele pe care consacrarea ei le-ar produce.

Legiuitorul acordă debitorului comerciant, care face cerere conform art. 50, suspendarea de drept a oricărei urmări; în speță, prin simplul fapt al introducerii la tribunal a cererii prevăzute de art. 50, soc. debitoare era pusă la adăpost de urmărirea creditorilor săi.

Curtea de apel, respingând în fond pretenția soc. debitoare, de a beneficia de dispozițiile legii, implicit, prin deciziunea sa, făcea să se stingă efectul suspensiv al cererii soc. debitoare adresată tribunalului și deci orice creditor redobânda dreptul de a urmări individual societatea.

Prin urmare, refuzându-se societății debitoare beneficiul legii, dispărea în mod definitiv situațiunea excepțională pe care ultimul alin. al art. 50 o creează în favoarea debitorilor care se pun la adăpostul acestui articol și în temeiul căruia exercițiul dreptului de urmărire al creditorilor societății debitoare, este suspendat.

Suspendându-se executarea deciziunii care repune pe creditorii în dreptul lor de a urmări societatea de-

bitoare, deciziunea își conservă întreaga ei valoare juridică în ce privește dispozitivul ei ca și temeiurile de fapt și de drept pe care se sprijină, însă puterea ei executorie este suspendată până la judecarea recursului.

Cu alte cuvinte, de unde prin deciziunea Curții, creditorii reîntrau în dreptul lor de urmărire, prin suspendarea executării, creditorii, fără a pierde acest drept se văd pentru intervalul de timp până la judecarea recursului, în imposibilitate de a-l exercita tocmai pentru motivul că suspendarea executării are de efect suspendarea executării dreptului de urmărire.

Așa dar, suspendarea dreptului de urmărire al creditorilor, nu este un efect al renașterii efectelor art. 50, care, e drept, prescrie suspendarea urmărilor, ci un efect al suspendării executării deciziunii. Este atât de logic și elementar acest principiu, încât nu insistăm mai mult asupra lui.

Odată ce Curtea de Apel a statuat că soc. debitoare nu intră în prevederile legii și deci art. 50 nu-i este aplicabil, această soluțiune rămâne definitivă și deci dispozițiunile acestui articol nu mai sunt susceptibile de a fi repuse în discuțiune și nici a face apel la efectul suspensiv al cererii adresate de societate, tribunalului pentru a admite contestația societății.

Însă teoria împărtășită de tribunal, este greșită și dintr'un alt punct de vedere.

A se susține că suspendarea executării are drept efect renașterea dispoziției din ultimul alin. al art. 50, înseamnă a ignora complet mecanismul care stă la baza art. 50.

Suspendarea urmărilor, prevăzută de art. 50 alin. ultim, nu este o dispozițiune izolată, independentă, necondițională.

Eficacitatea acestei dispozițiuni este în funcție de îndeplinirea unei formalități de către comercianții-debitori: adresarea unei cereri tribunalului pentru convocarea creditorilor.

Simpla înregistrare a cererii la tribunal are de efect suspendarea oricăror urmări.

Deci pentru ca debitorul comerciant, să beneficieze de această suspendare, trebuie să introducă la tribunal cererea despre care vorbește art. 50.

Însă odată cererea introdusă, să nu ne închipuim că durata suspendării urmărilor este fără limită.

Suspendarea va înceta în momentul în care va interveni o hotărâre definitivă prin care debitorul va fi exclus dela beneficiul legii. Din acest moment el va reîntra sub regimul dreptului comun.

În această situațiune, dacă pe de o parte, suspendarea urmărilor este subordonată existenței cererii prevăzute de art. 50, iar pe de altă parte, dacă o hotărâre care respinge definitiv cererea de lichidare a comerciantului-debitor, constituie autoritate de lucru judecat, cum mai este posibil să se susțină că prin suspendarea executării, redevine aplicabilă ultima dispozițiune din art. 50?

Am văzut că această dispozițiune implică în mod necesar existența unei cereri, care constituie deci suportul legal și condițiunea indispensabilă pentru ca acea dispozițiune să fie operantă, sau a unei hotărâri definitive prin care se recunoaște debitorului dreptul de a beneficia de dispozițiile art. 50.

Când prin deciziunea Curții de Apel, se respinge în fond cererea societății debitoare, constatându-se că nu îndeplinește cerințele legii, cum se mai poate vorbi despre renașterea ultimei dispozițiuni din art. 50, lip-

sind condițiunea esențială pentru eficacitatea acelei dispozițiuni: cererea debitorului, nerespinsă printr'o hotărîre definitivă sau o hotărîre definitivă prin care se acordă debitorului, beneficiul legii?

Iată considerațiunile pentru care socotim eronată motivarea tribunalului, fiind contrarie principiilor de drept aplicabile în această materie.

E. CRISTOFORIANU,

TRIBUNALUL ILFOV S. I COMERCIALĂ

Audiența din 17 Aprilie 1935

Președinția d-lui HARITON UDREA, Judecător

Petiționară Banca Dichiu soc. anonimă

Jurnal nr. 7492

Societăți bancare. Dacă se mai pot adresa tribunalului pentru transcrierea în registru de societăți dela tribunal? Soluție negativă. Aceeași situație și pentru publicare.

După punerea în aplicare a legii pentru reglementarea comerțului de bancă, cerere de transcriere ce pivesc o bancă nu se mai adresează tribunalului, pentru a fi trecute în registrul societăților, ci ele se adresează judecătorului registrului comerțului, pentru a fi trecute în registrul societăților bancare. Pentru publicare, cererile se adresează aceluiași organ.

Tribunalul,

Asupra cererii făcute de Soc. Anon. Banca Dichiu, de a se dispune de tribunal transcrierea, afișarea și publicarea procesului-verbal al adunării generale ordinare a acționarilor din 30 Martie 1935, a bilanțului încheiat la 31 Decembrie 1934, a contului de profit și pierdere încheiat la aceeași dată, a raportului cenzorilor sus zisei societăți, petiționara depunând în același timp și lista acționarilor săi, înscrși și prezenți la adunarea generală ordinară sus menționată:

Considerând că înainte de legea pentru reglementarea comerțului de bancă, constituirea, ca și diferitele schimbări în viața unei bănci, nu aveau o reglementare proprie; că o bancă, dacă îmbrăca forma unei societăți anonime, trebuia să îndeplinească toate cerințele pretinse pentru aceste societăți; că autorizația de a funcționa se dădea de tribunal, în conformitate cu art. 92 cod. com.; că după această autorizare, actul constitutiv și statutele se transcriu în registrul de societăți într'un anumit termen, urmând să aibă loc și afișarea în același termen; că o altă cerință era aceea a publicării actului constitutiv și statutelor; că în fine pentru schimbări, pentru excluderi de membri, pentru sporirea capitalului social, sau reducerea lui, cum și pentru celelalte situații prevăzute de art. 96 din codul comercial, urma de asemenea să se facă transcrierea, afișarea și publicarea acestor acte;

Considerând că din cauza importanței comerțului de bancă în economia națională, prin legea din 8 Mai 1934, s'a căutat să se dea o reglementare comerțului de bancă; că autorizarea de funcționare după această lege nu se mai dă de tribunal; că cererea de autorizare se adresează Consiliului Superior bancar, care pe lângă cerințele prevăzute de lege, mai examinează și condiția, dacă există o oportunitate economică generală și locală pentru încuviințare;

Considerând că pentru bănci, prin art. 9 al legii pentru reglementarea comerțului de bancă, s'a înființat la fiecare oficiu al registrului comerțului, câte un registru special, denumit „registru societăților bancare”; că acest registru are funcția avută înainte de registrul societăților, ținut de tribunal; că înscrierea în acest registru se face pe baza unei ordonanțe date de judecătorul delegat pe lângă oficiul registrului co-

merțului; că modificările statutelor, aprobate de consiliul superior bancar, vor fi înscrise în aceiași fel în registrul societăților bancare;

Considerând că art. 9 din legea pentru reglementarea comerțului de bancă mai prevede, că în termen de 30 zile dela rămânerea definitivă a ordonanței de înscrierea actului constitutiv, statutele și decizia de încuviințare, vor fi publicate în întregime în Monitorul Oficial și în extras, într'unul din ziarele cele mai răspândite din localitate;

Că cererea de autorizarea publicării se va face aceluiași organ, care a dispus și înscrierea; că ceea ce făcea înainte tribunalul, care după ce dispunea transcrierea, autoriza și publicarea, lucrul acesta îl face acum judecătorul registrului, care dispunând înscrierea tot el dă autorizație de publicare;

Considerând că din dispozițiile arătate, ale legii pentru reglementarea comerțului de bancă, rezultă că o bancă nu mai poate să vină la tribunalul comercial, pentru a cere vreo transcriere în registrul de societăți, ținut de tribunal; că aceste cereri nu pot fi primite, chiar dacă nu ar fi vorba de actele de constituire, de statutele băncii sau modificările lor; că registrul bancar căutând să cuprindă toate actele, ce interesează banca, transcrierile numai în acest registru se fac; că cererile de transcriere nu se mai fac deci la tribunal; că nici pentru publicații, băncile nu se mai pot adresa tribunalului;

Având în vedere că față de cele expuse, cererea făcută de soc. anonim. Banca Dichiu, de a se dispune transcrierea, afișarea și publicarea procesului verbal al adunării generale ordinare a acționarilor săi, din 30 Martie 1935, a bilanțului și a contului de profit și pierdere, se găsește rău îndreptată la tribunal și în consecință se respinge.

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge ca rău îndreptată cererea făcută de către soc. anon. Banca Dichiu, etc.

(ss) Hariton Udrea. Teodor Brăiloiu.

† CONST. NAUMESCU

Cu părere de rău am aflat încetarea din viață înainte de timp a fostului președinte al *Uniunii avocaților din România*.

Om cum se cade, a contribuit mult la consolidarea instituțiunii pe care a prezidat-o până la moarta sa.

Urmasul său, oricare ar fi, poate lua pildă de muncă și devotament pentru marea instituțiune a corpului avocaților pe care defunctul a condus-o.

Curierul Judiciar se asociază la doliul familiei și al corpului avocaților.

CATRE D-NII ABONAȚI

Rugăm stăruitor pe domnii abonați din provincie a nu aștepta alte invitațiuni, cari sunt costisitoare, sau sosirea în localitate a încasatorului nostru Mihail Stama, singurul imputernicit pentru provincie, d-l C. Petculescu fiind pentru Capitală, și a binevoi să trimeată achitarea abonamentului, prin mandat poștal direct la Administrația Revistei CURIERUL JUDICIAR București, Artei 5 notând pe cotorul mandatului poștal, abonamentul datorat partida nr.... Iar atunci când fac plăți încasatorilor noștri mai sus arătați, să se ceară chitanțe din chitanțierul nostru pentru sumele ce plătesc.